

ШКОЛСКА 2019/2020. ГОДИНА

ДОК СА КОРОНОМ ВОДИМО РАТ

Е-ЗБОРНИК ЛИТЕРАРНИХ И ЛИКОВНИХ РАДОВА

УЧЕНИКА, РОДИТЕЉА И НАСТАВНИКА

ОШ „КОСТА АБРАШЕВИЋ”, РЕСНИК

ПРИРЕДИЛА: САЊА БЛАГОЈЕВИЋ-БОШКОВИЋ

Драга децо,

Није уобичајено да школа буде празна, тиха, да се у њој се чује само одјек сопственог гласа.

Нисам очекивала ни ја да ћу морати да организујем рад на даљину, да не виђам ђаке, колегинице и колеге, сараднике...

Спремали смо се за пролећни маскенбал, радовали се... Правили смо сценарио за обележавање 150. годишњице наше школе.

А онда, у тренутку, станите! Зауставите време, зауставите сат... Пандемија... Како даље? Шта даље?

Сутрадан сам већ одлучила да ћемо само сви заједно изаћи јачи из ове приче, јер треба да помогнемо једни другима да се што лакше изборимо са целокупном ситуацијом.

Почели смо да развијамо стратегију наше школе да бисмо били још бољи и успешнији.

Брзо смо формирали групе, платформе, имејл-адресе... Контактирали смо родитеље да останемо на заједничком путу као сарадници, да нисмо заборавили и да се трудимо.

Тече то време и одвија се настава, успешно. Први пут у животу сам организовала пробни завршни испит за осмаке, а да их нисам видела, да нису имали ниједно питање, онако успут на ходнику. Непрестано мислим и на све остале ђаке, недостају ми, навикли смо да радимо са малим људима, настава је жив процес, са свим манама и недостацима који постоје.

Посебно се захваљујем колегиницама и колегама који су све време веома професионално обављали свој посао и одржавали комуникацију са родитељима.

Трудили смо се свим срцем да помогнемо, разумемо... Бринула сам о једној великој породици коју представља моја школа и поносна сам на то!

Нека ова наша електронска књига буде почетак нашег заједничког стваралаштва.

НЕДОСТАЈЕТЕ!

4. мај 2020.

Београд

Директорка школе

Весна Шуњеварић

ЂАЧКА ПЕСНИЧКА СУСРЕТАЊА

БУДИМО ЉУДИ

Будимо људи, јер то је лако.

Да буде добар, то може свако.

Ако су ти друкчије рекли,

Знај, они мудрост нису стекли.

То нам је говорио патријарх наш,

Звао се Павле, то сигурно знаш.

Ксенија Секулић II/2

Учитељица: Славица Митровић

МОЛИТВА ЗА МИР

Није имао много ствари
Наш Павле, патријарх стари.

Али је имао љубави много
И молио се како мало ко је мог'o.

Молио се тај човек свети
За мир и љубав на целој планети.

Ксенија Секулић II/2

Учитељица: Славица Митровић

КРСТ И САТ

Трамвајем се возио,

Причала ми мама.

После сам на сликама

Видела и сама.

Један крст и сат

Имао је само,

Увек нас је учио

Да другима дамо.

Ксенија Секулић II/2

Учитељица: Славица Митровић

Стефан Тупајић 15

ШКОЛА ЈЕ КАО КУЋА

Школа нам је као кућа.

Кад причаш с другарицом,

Као да причаш са сестром.

Кад причаш са учитељицом,

Као да причаш са мамом.

Учитељица ти помаже око неких ствари

Као што ти помажу родитељи.

Школа је добра кад у њој добијеш пет,

Није битно да ли из математике или српског.

Свака оцена је за ђака.

Школа је као друга кућа.

Математика је поучна као српски.

Бојана Лазаревић III/3

Учитељица: Јелена Аврамовић

МАЊЕ И ВЕЋЕ

Ја сам мања, ти си већи,

Зато ја не могу рећи

Да сам ја већа,

А ти мањи.

Као кад се ружа роди, и порасте

Као кад пчела се роди, и порасте

Као кад ђак се роди, и порасте

Довољно да крене у школу.

И школа је у почетку мала,

Али порасте са ђацима.

Бојана Лазаревић III/3

Учитељица: Јелена Аврамовић

РОДИТЕЉИ

Родитељи те воле више од планете Земље,
Воле те више од свемира, звезда, себе.
Када ти родитељи нешто причају,
Слушај добро, савет ти дају.

Ништа не може да замени топле загрљаје
Које ти родитељи свакодневно дарују.
Свака је кућа пуна родитељских речи
И свака од њих дечју тугу лечи.

Бојана Лазаревић III/3

Учитељица: Јелена Аврамовић

ЈЕСЕН

Природа се мења, с гране пада кестен.

Ласте мале одлазе, стигла нам је јесен.

Рода се преселила у топлији крај,

Доћи ће нам опет када стигне мај.

Само врапци осташе, па из сваке улице

Чини се да цвркућу: „Дајте, дајте мрвице!“

Дуња Видановић II/2

Учитељица: Славица Митровић

МАМИНА ЉУБАВ

Мојој сам баки унука мила,
Деки сам лепа као сан,
а моја мама увек ми каже:
„Ти си, Дуња, мој сунчан дан!“

Тата ми каже: „Лутка си лепа,
И малена маца Цица.“
Мама сам мојој Сунце и Месец
И звезда Даница.

Дуња Видановић II/2

Учитељица: Славица Митровић

ВОЛИМ ШКОЛУ

У школу идем насмејана лица,
Тамо ме чекају другари и учитељица.

Сваког дана учим нове приче, песме,
Учим о понашању: шта сме, а шта не сме.

У школи се може научити свашта:
Остварујемо снове и ради нам машта.

Дуња Видановић II/2

Учитељица: Славица Митровић

Анита Спасојевић IV/5

РИБОЛОВАЦ

Кад суботом отворим очи снене,
Срце ми заигра, душа се покрене.

Тата ме води на пецање тада
И овом се часу још од среде надам.

Већ замишљам себе на обали реке,
Штап у руци трза, а рибице стрепе.

Не треба да стрепе, ја их јести нећу,
Јер сам спортски риболовац, на њихову срећу.

Вукан Лазаревић III/1

Учитељица: Драгана Богдановић

ЗДРАВА ХРАНА

Чујем стално неку причу,
Здраво је воће и поврће,
Ал' то није, људи моји,
Оно што ми душа хоће.

Јесте лепа шаргарепа,
Дивна ротква, келераба,
Али цаба кад је мени
Само пица врло драга.

Кељу капу скида свако,
Броколи је рајска храна,
А мени је, ето тако,
Драг паризер и салама.

Вукан Лазаревић III/1

Учитељица: Драгана Богдановић

ЗАУВЕК ДЕТЕ

Питају ме родитељи, кад порастем, шта ћу бити,
Па ја питам самог себе шта ли ће ми то годити...

Да поправљам аутомобиле нећу моћи, јер је тешко,
Погрбљено то се ради и барата кључем вешто.

Учитељ да будем нећу, не свиђа ми се галама,
Цика, вриска по ходнику и гомила заврзлама.

Бити лекар јесте лепо: племенито лечи људе,
Ал' се бојим да крв видим, ето мени муке грдне.

До одлуке дођох лако, не наседам ја на претње,
Решио сам баш због тога да заувек будем дете.

Вукан Лазаревић III/1

Учитељица: Драгана Богдановић

Dunja Vidanovic
11/2

ВИЛИНСКА ПЕСМА

Ја сам вила златних крила.
СТИЖЕМ У ПОМОЋ КАД НЕКО ОСЕТИ НЕМОЋ.

Ја сам вила што уме да лети
И срећна бих била
Да је свима радост на памети.

Вила сам права,
Величине мрава,
Али кад пожелим
Велику срећу делим.

Јана Недељковић V/1

Наставница: Силвана Поповић

МОЈА СЕСТРА

Сестре су брижне, сестре се воле

И оне знају пут до школе.

Оне знају тајне, и то оне хитне.

Само су сестре на свету битне.

Тако и ја имам своју секу

И њу волим највише на свету.

Јана Недељковић V/1

Наставница: Силвана Поповић

МОЈЕ ДВОРИШТЕ

Зелено, мало, пуно топлине,
Свако ту застане, поглед му се вине.

Сви гледају и чуде се
Да постоји, као из маште,
Сво шарено од цвећа
Моје двориште.

Јана Недељковић V/1

Наставница: Силвана Поповић

Андријана Лазич IV/5

МАЛИ ВЛАТКО

Мали Влатко воли слатко.

Он може теглу џема

Да смаже брже од еурокрема.

Кад је смаже, почне да лаже

Маму, баку, деку

И остале, по реду.

Све их лаже

Као кад џем маже.

Александар Ранисављевић V/1

Наставница: Силвана Поповић

ГЛЕДАМ ТЕ

Гледам те и гледам
Кријући од свих
Гледам те и волим
Више од свих њих.

Допусти ми да ти стих
О љубави напишем.

Немој ником рећи,
Нек то буде тајна,
Мала, а бескрајна.

Александар Ранисављев V/1

Наставница: Силвана Поповић

ПАТУЉЦИ

Иду два патуљка,
Као два смотуљка,
Два човечуљка
Као два красуљка.

Један другом реч су дали,
Још када су били мали,
Да ће заувек остати
Нераздвојни другари прави.

Александар Ранисављевић V/1

Наставница: Силвана Поповић

Petar
Vidanovic
IV/1

ПРИЈАТЕЉСТВО

Пружи руку пријатељу,
Он ће чврсто да је стеже.
Загри га тако јако
Јер вас пријатељство веже.

Пријатељство – веза чврста,
Само кад је обострана.
Пријатељство добро чувај
Као сунце ведрога дана.

Чувај га ко капи воде
Да ти из срца не оде.
Не дај ником да га руши,
Негуј га у својој души.

Ива Видовић V/3

Наставница: Силвана Поповић

ПТИЦЕ МАЛЕ

Испод стрехе куће старе
Свиле гнездо птице мале.
Одлазиле, долазиле,
Гнездо су обилазиле
Јер у њему птића има,
Подигнули они главе
Да црвиће у кљун ставе.

Птићи поје и цвркућу
Само њима песму знану.
Хоће они да полете,
Да на грану танку слете,
Мирис поља да осете,
Да и они гнездо свију
Испод стрехе куће старе.

Ива Видовић V/3

Наставница: Силвана Поповић

ВРБА

Крај потока врба стоји,
Савила је гране своје.
Дубок она сања санак,
Са потоком разговара.

Баш је тужна, тако сама,
Не чује се граја деце
Што јој често долазише,
У потоку купаше се.

Весела су деца била,
Гранчицу би поломила,
Али сад то није важно
Јер су друштво њој правила.

Поток сада тихо тече,
Милује га врба нежно,
Оборила своје гране
И тугује за дечицом.

Ива Видовић V/3

Наставница: Силвана Поповић

Елена Декић V/6

ЈЕСЕН

Отишло лето, дошла јесен
Са својом лепом хаљином златном.

Жуто лишће на земљи лежи,
А мачка мала од кише бежи.

Киша са неба пада полако
На гране које ветар љуља јако.
И нежни цветић, мокар од кише,
Више се на летњем сунцу не њише.

Ана Болић V/3

Наставница: Силвана Поповић

МОЈА ШКОЛА

Свакога јутра
Кад откуца седам,
Ја се будим
И за школу спремам.

Ђаци мали,
Вредни као мрави,
У школи уче
Да броје и пишу.

Тек кад из ње изађу,
Почну да је воле
И чекају једва
Следећи дан школе.

Ана Болић V/3

Наставница: Силвана Поповић

ДРУГАРСТВО

Прави друг за тебе увек је ту,
Подједнако и у добру и у злу.

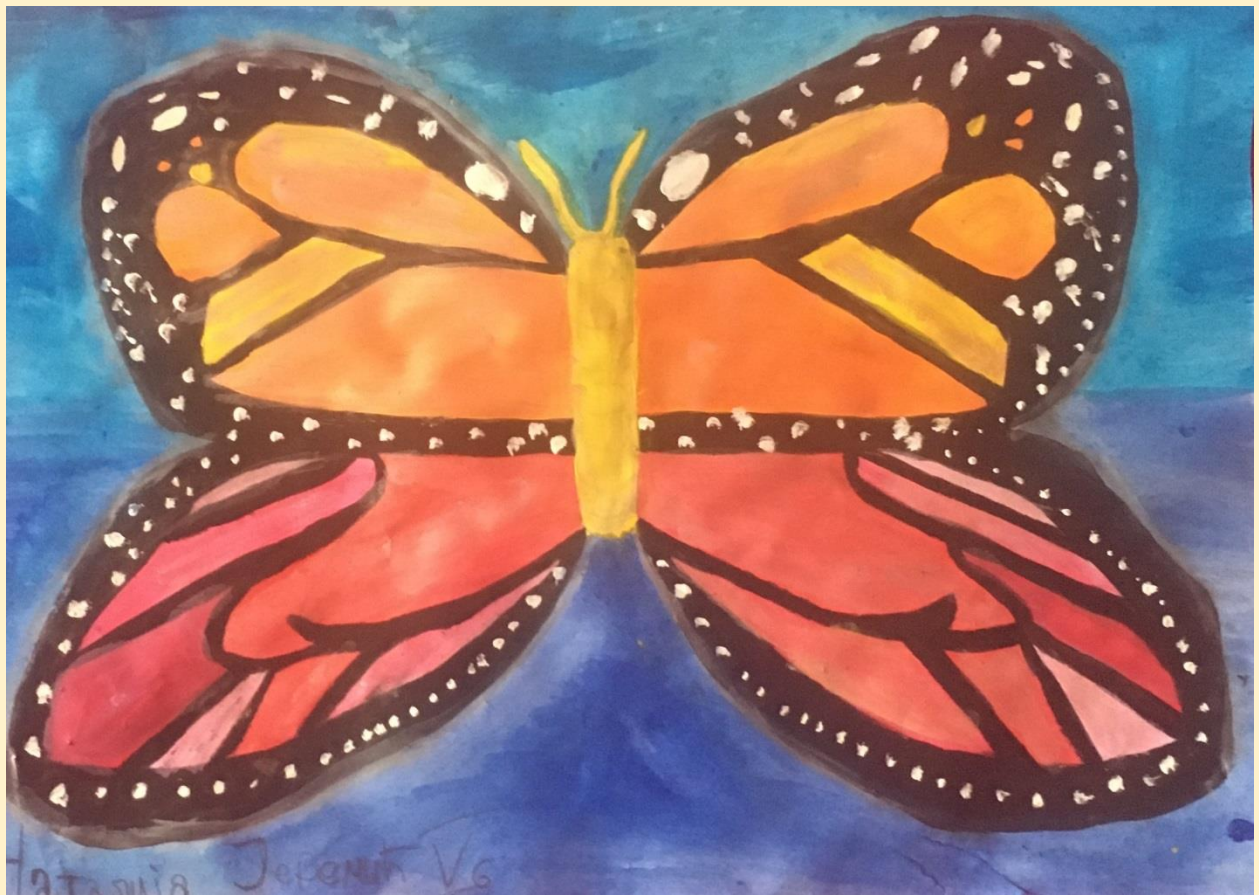
Кад од њега помоћ затражиш ти,
Увек ће ти све учинити.

Кад си тужан, он за тебе увек ту је
Да те развесели, отера све туге.

И у добру и у злу,
Друг је за тебе увек ту.

Ана Болић V/3

Наставница: Силвана Поповић

Наталија Јерemiћ V/6

ПУБЕРТЕТ

Пубертет је чудна ствар:

Дете мисли да је цар.

Године не важе,

Деца пажњу траже!

И кад нису у праву,

Деца дигну главу.

На сваког се љуте

Главе уврнуте!

Мисле да су одрасли

И да знају све,

А у ствари то су те

Пубертетске бубице!

Стално им се плаче,

Срце лупа јаче,

Емоције раде
Уз песме баладе.

Родитељи, схватите,
У пубертет се вратите!
Све то брзо прође
И на своје дође!

Нина Поповић VII/4

Наставница: Сања Башовић

ЧУЈ, СВЕТЕ!

За питања важна свету,
Одрасли, обратите се детету!

Дете воли лепе ствари
И не жели свет да квари!

Дечија су срца чиста,
Њима само љубав треба
Да их воле сви до неба.

Свако дете исто жели:
Да се игра и весели,
Да са свима љубав дели.

Сва су деца иста,
Душа им је чиста.
Зато, свете, буди дете!

За питања важна свету,
Одрасли, обратите се детету!
Јер дете увек истину каже
И не жели да вас лаже.

Нина Поповић VII/4

Наставница: Сања Башовић

ЈЕСЕН

Јесен је, јесен рана,
Опало лишће с грана.
Птице се селе на југ,
Остао празан луг.

Ветар све јаче дува,
Капа нам главу чува.
Киша све чешће пада,
Пусте су улице града.

У кући пећ пуцкета,
Греје руке детета.
Брзо ће јесен проћи
И хладна зима доћи.

Нина Поповић VII/4

Наставница: Сања Башовић

Андријана Марковић V/6

О ПАТРИЈАРХУ ПАВЛУ

**ПРВА НАГРАДА НА ЛИТЕРАРНОМ КОНКУРСУ ЦЕНТРА ЗА КУЛТУРУ И
ОБРАЗОВАЊЕ РАКОВИЦА (НОВЕМБАР 2019.)**

И ЈА ЗНАМ КО ЈЕ БИО ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ

Патријарх Павле био је најомиљенији поглавар Српске православне цркве. Смирен, мудар, скроман.

Моја прабака била је старешина манастира Девич и имала је црквено име Параскева. У њено време, патријарх Павле био је владика рашко-призренски. Мој тата, који је током распуста, као дете посећивао своју баку у манастиру, испречао ми је занимљиву причу о патријарху Павлу. Једнога дана, дошао је будући патријарх, а тада владика Павле у посету манастиру Девич, носећи на себи поцепан пуловер. Кад су монахиње то виделе, истог дана су му исплеле нов пуловер и дале му на поклон. Међутим, владика није хтео да га узме, већ их је замолио само да му онај стари окрпе.

У манастиру Вујан, у селу Прислоница одакле потичу моји родитељи, патријарх Павле успео је да се опорави од туберкулозе. У знак захвалности изрезбарио је дрвени крст са распећем и поклонио га манастиру.

Патријарх Павле није гледао телевизију, није слушао радио нити читао новине. Са собом је увек носио Свето писмо и молитвеник. По Београду је ишао пешице или градским превозом. Сам је шио и крпио одело, правио себи ципеле. Сам је и кувао. Кажу да му је узречица била: „Бог те видео!“

Патријарх Павле био је веома скроман, духован човек и народу близак. Ниједан патријарх није имао такав углед у народу као он.

Наталија Аничих III/2

Учитељица: Мица Шумаковић

**ТРЕЋА НАГРАДА НА ЛИТЕРАРНОМ КОНКУРСУ ЦЕНТРА ЗА КУЛТУРУ И
ОБРАЗОВАЊЕ РАКОВИЦА (НОВЕМБАР 2019.)**

И ЈА ЗНАМ КО ЈЕ БИО ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ

Мој најбољи друг се зове Павле. Питао сам га по коме је добио име. Рекао је да су му га родитељи дали по патријарху Павлу.

Нисам га ништа више питао, али сам увече, пред спавање, тражио да ми мама објасни ко је тај човек чије име носи мој друг. И мама је почела да ми прича. Причала ми је да је живео скромно, да је сам поправљао и ушивао своје ципеле. Сазнао сам да није волео скупе аутомобиле. Путовао је градским превозом. Свакоме је помагао. Није причао једно, а радио друго. Кроз свој пример је показао да је скромност врлина.

Када смо неколико дана касније отишли до манастира Раковица, видео сам бели крст. Угледао сам место где је сахрањен патријарх Павле. Сви људи су са великим поштовањем прилазили крсту. Пришао сам и ја. Иако сам се родио годину дана након што је патријарх Павле умро, могу да кажем да знам ко је био тај велики човек.

Вукан Лазаревић III/1

Учитељица: Драгана Богдановић

И ЈА ЗНАМ КО ЈЕ БИО ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ

Приликом једне посете манастиру Раковица видела сам много људи који пале свеће и полагају цвеће на један гроб. Занимало ме је ко је ту сахрањен и зашто му толики људи одају почаст. Питала сам тату, а он ми је одговорио да ту почива један од најомиљенијих Срба – патријарх српски господин Павле.

Радозналост ми није дала мира, па сам се и код куће распитивала о њему. Најзад ми је бака дала једну књигу у којој је описан живот патријарха Павла. Ту сам прочитала да је рођен у селу Кућанци 11. септембра 1914. године, под именом Гојко Стојчевић. Пошто је био слабог здравља и физички слабији од браће и сестара, породица га је поштедела тешких кућних послова и омогућила му да се школује. Током школовања родбина је утицала на њега да после завршене гимназије у Тузли упише богословију у Сарајеву, а потом и Богословски факултет у Београду. За време Другог светског рата издржавао се радећи на грађевини, али је тај посао био физички претежак за њега. Зато се у једном српском манастиру запослио као вероучитељ и васпитач за децу избеглу из Босне.

Гојко Стојчевић се замонашио 1948. године у манастиру Благовештење и добио монашко име Павле – према светом апостолу Павлу. За поглавара Српске православне цркве изабран је 1. 12. 1990. као наследник претходног патријарха, господина Германа. Писао је научне радове, залагао се за продуктивљење српског народа, обнављао цркве и манастире широм Србије. Народ га је волео због његове скромности и начина живота. Где год је могао, ишао је пешке, а Београђани су могли да га виде како се вози возилима јавног

превоза. Кажу да је често долазио до манастира Раковица у чијем је дворишту сатима седео у миру и тишини.

Због старости и исцрпљености примљен је на лечење на Војномедицинску академију у Београду где је после дуге борбе преминуо 15. 11. 2009. Тог дана заплакали су и они најјачи. Људи су говорили да је патријарх Павле заслужио да буде проглашен свецем и препричавали анегдоте из његовог живота док су ходали у дугој поворци која га је испратила на вечни починак. Сахрањен је 19. 11. 2009. у порти манастира Раковица, према сопственој жељи коју је навео у тестаменту.

За крај бих искористила једну од многих мудрих изрека коју је за живота патријарх Павле изговорио: „Кад се неко роди, цео свет се радује, а само он плаче. Али, треба да живи тако да, кад умре, цео свет плаче, а само он се радује.“

Петра Остојић III/2

Учитељица: Мица Шумаковић

И ЈА ЗНАМ КО ЈЕ БИО ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ

Патријарх Павле је био поглавар Српске православне цркве. Он је веома значајна личност за нас Србе.

Патријарх Павле био је добра и племенита личност. Завршио је Богословски факултет и положио докторат. После Другог светског рата се замонашио и световно име Гојко заменио монашким именом Павле. Иако име Павле на старогрчком језику значи „мали“, он у духовном смислу никако није био мали. Цео свој живот је посветио Богу и људима. Живео је животом каквим је Христос рекао да треба живети. Био је милостив и милосрдан. Помагао је свим људима, и у материјалном и у физичком смислу. Сам је себи спремао храну, шио мантију, поправљао многе ствари. Поред тога, знао се и нашалити. Његове шале често су имале поруку. Био је строг према себи, а благ према другима.

Због таквог начина живота, патријарх Павле оставио је велик траг за собом. Људи су га волели, воле га и волеће га, о чему сведочи и велики број људи који свакодневно долазе у манастир Раковица да посете његов гроб.

Теодора Томић III/4

Учитељица: Милена Витас

Мила Недељковић VI/1

КО КАЖЕ ДА НЕ ЧИТАМО ЛЕКТИРУ

**ПРВА НАГРАДА НА ЛИТЕРАРНОМ КОНКУРСУ
„КО КАЖЕ ДА НЕ ЧИТАМ ЛЕКТИРУ“**

МАРКО КРАЉЕВИЋ НА ПРОСЛАВИ МОГ РОЂЕНДАНА

Седмога маја, баш пред смирај дана,
одржава се прослава мога рођендана.
Ал' место да пред вратима видим брата Дарка,
сва у чуду, спазих – Краљевића Марка!

Збуњено га посматрам: каква је то згода?
Преда мном је човек племићкога рода!
Историјски јунак, пет стотина лета
дрхтала је пред њим свака турска чета.

Сабрах се на један трен и рекох му фино:
„Господару Марко, да ли сте за вино?“

На те моје речи он ко из сна се трже,
Па пожури да ми све објасни што брже:
„Лепа моја госпо, из Прилепа града
упутих се к Вама ја и ево ме сада
са заласком сунца, баш у смирај дана,
на прослави тринаестог Вашег рођендана!

Захвалности пуно сад је срце моје
за све оне оде и похвале које
опевасте у песмама Ви уз име моје!
И зато Вас, госпо, величам и на то
дарујем вам чисто и жежено злато,
покрићу Вас свилом све до самог пода,
накитити бисерима до олтарског свода,
кадифом ћу Вашу украсити главу,
ружама ћу испред вас прекрити сву траву.

Буздованом љутим замахнут' на сваког
због кога би суза могла да Вам кане
и Бог ће одбројати последње му дане!

Немојте се бринути, госпо моја драга,
Краљевићу Марко за Вас ватром бије!
Већ узмите од овог силног мога блага,
пак да рујним вином прославу залијем!“

Захвалих се племићу и прихватих дара:
Пуних кола и кочија вреднога товара!

Али у том заносу лупих се по носу,
па збуњена тада понових у себи
(јер свесност се моја у тој збрци буди!):

„О побогу, Ања, одмах се пробуди!“

Заспала на књизи, учила до касно –
сад се слика мени приказала јасно.
Откуд славни јунак косовскога круга
Изирава мог витеза и најбољег друга?

Још ме кити бисерима, свилом и кадифом,
Одушевљен мојим господственим ликом?!

Домаћег задатка мог Краљевић је део,
ал' не стигох ни тај рад да завршим цео,
јер ми умор велики нагна сан на очи:
Марко из лектире у снове ми скочи!

Како онда песмом овом нахвалила не бих
Оваквог хероја, кавалера права,
Јуначину, ратника, духовног чувара?!
Е, сад Ања може мирно и да спава!

Ања Тацић VI/1

Наставница: Биљана Лазаревић

**ПОСЕБНА ПОХВАЛА НА ЛИТЕРАРНОМ КОНКУРСУ
„КО КАЖЕ ДА НЕ ЧИТАМ ЛЕКТИРУ“**

МАРКО КРАЉЕВИЋ НА ПРОСЛАВИ МОГ РОЂЕНДАНА

Дошао је и тај дан,
сунчан, врео, јулски.
Спремила сам све,
чекам другаре
да славимо диван дан,
мој рођендан.

Весела је музика
у дворишту моме,
а дечији гласови
наоколо звоне.

Али, док се око мене
рођенданска песма ори,
пред капијом, лепо чујем,
крупним гласом неко збори!

Кога ја то видим?
Ма је л' то могуће?

Главом Марко Краљевић –
испред моје куће!!!

Он путује издалека,
од Прилепа града,
води и два побратима,
уморни су сада.

Милош и Костадин
њему друштво праве,
долазе да са мном
рођендан прославе!

Одела им од коже,
Оружје се сија,
сва су деца у чуду,
зачуђена и ја!

„Ма сунце му јарко!
Откуд овде Марко?!“

„Морао сам доћи“,
говори ми Марко,
„читаш песме о мени,
а то не ради баш свако!

Хтедох да те поздравим
и да ти се захвалим!
Док имамо таквих ђака,
са нама је срећа свака!“

„Драга моја децо“,
обрати се свима,
„читајте о прошлости,
ту поноса има!“

Теодора Мицић VI/1
Наставница: Биљана Лазаревић

МАРКО КРАЉЕВИЋ НА ПРОСЛАВИ МОГ РОЂЕНДАНА

Сањала сам ноћас један шаљив сан:

дошао ми Марко на рођендан!

Како који Марко? Онај познат свима!

Зар на свету више Краљевића има?

Свога драгог Шарца свуд са собом води –

за њега аутомобили још увек нису у моди!

У песмама сила љута, брка крута,

а са децом срца мека, као зека!

Сила од човека – за тобоган ред чека!

У једној руци буздован држи,

а другом стони тенис пржи!

Сви се око њега скупили...

И они би такав буздован купили!

У одећу из четрнаестог века

Марко у реду на торту чека.

Али кад дође ватромет на ред,

Краљевић Марко се даде у бег!

Толике песме о Марковој снази,

а њега обичан ватромет порази!

Нина Поповић VII/4

Наставница: Сања Башовић

МАРКО КРАЉЕВИЋ НА ПРОСЛАВИ МОГ РОЂЕНДАНА

Сви ми имамо један посебан дан у години – рођендан. Ваљда би требало да смо сваке наредне године зрелији и паметнији, а не само старији. Ево како сам ја ове године прославила свој рођендан.

Сви другари које сам позвала дошли су на време. Није нас било много. Одабрано друштво. Одмах смо се бацили на причање вицева, картање, монопол и све оно уобичајено што иначе волимо да радимо кад смо заједно. Зачу се звоно. Помислих: „Сви су већ стигли. Ко ли је сад?“ Одем да погледам ко је, кад имам шта и да видим. Моја покојна прабаба је знала да каже „виђен чо’ек“ за такве људе. Стасит, висок, чудно одевен, са вееликим брковима. И још држи топуз у руци. Ма прави Марко Краљевић! Ал’ гле чуда', стварно Марко! Лепо ми се представио. Каже, треба му коначиште од тешка пута, па му се моја кућа учинила домаћинском . У чуду сам била, али шта ћу! Марко је Марко, да л’ у песми или на рођендану! Позовем га да уђе, он са све чизмама гази по степеништу, а ја размишљаам како ли ћу мајци ово објаснити.

Прво што је приметио јесте наша гардероба. Била му је смешна. За телевизор је питао каква је то чудна справа. Чак ми се учинило да се мало уплашио. Вероватно ми се само учинило, јер то је ипак Марко Краљевић. Највише се ишчуђавао ентеријеру. Ми смо већ дошли себи од шока, па смо онда Марку почели да објашњавамо шта чему служи. Потом смо му објаснили празновање рођендана, што ми се чини да и није баш одобравао, али био је културан, па није пуно коментарисао. Само ме је благословио.

Дошла је на ред и торта. Упознао се и са нашом традицијом паљења свећица. Како је био изненађен! У његово време, како рече, свеће су биле драгоцене и знало се која им је улога. Светло нисам смела ни да помислим да укључим. Таман смо заиграли уз музику кад Марко отпоче предавање о гулама и затражи их да нам мало засвира. Сигурно је помислио како је свет отишао бестрага, јер ја гусле у кући нисам имала. Правдала сам се да их имам у кући код друге баке, али узалуд.

Заинтересовао се за игру „ризико“. Објаснила сам му суштину игре. Био је изненађен што људи данас воле тако да ратују. Питао нас је у каквим смо односима са Турцима, а ми смо рекли да смо врло задовољни туристичким аранжманима које нам они нуде. Избегли смо ко зна какву реакцију, јер се у том тренутку испред моје куће чула нека вика. Истрчасмо да видимо шта је, кад оно комунална полиција покушава да склони Шарца с улице. Кад то виде Марко, скочи на Шарца и одјаха, машући нам и захваљујући се на гостопримству.

Ко верује нек верује, ко не верује нек се смеје.

Исидора Симић VIII/1
Наставница: Сања Башовић

ПРЕПИСКА ПОП ЋИРЕ И ПОП СПИРЕ НА ИНСТАГРАМУ

СПИРА: Бивши пријатељу Ћиро!

Не бих те посетом деранжир'о!

Зато ти пишем преко Инстаграма

без имало блама!

Зуб сам ти избио случајно,

али је испало сјајно!

Сам си крив због тога – тако ми бога!

ЋИРА: Ех ти, бивши мој друже!!!

О левом кутњаку приче круже

и цело село данима се руга

тучи два попа, два бивша друга!

Неће ти ово тако лако проћи,

све ће то брзо и до суда доћи!

Кад владика чује за твој блам – биће те срам!

СПИРА: Што би рекла Сида моја:

то ће бити брука твоја!

Фаличан је тај твој зуб,

смејаће се цео суд!

ЋИРА: Баш је мустра Сида твоја!

Та и моја Перса зна:

баш ми јуче рече да,

кад учитељ чује све,

од девојке наше две

изабраће бољу –

Меланију моју!

СПИРА: О том нећу ни мислити!

Тек ћеш видет' шта ће бити:

кад чује за бруку твоју,

ожениће кћерку моју!

ЋИРА: Гресиш, Спиро, бивши друже!

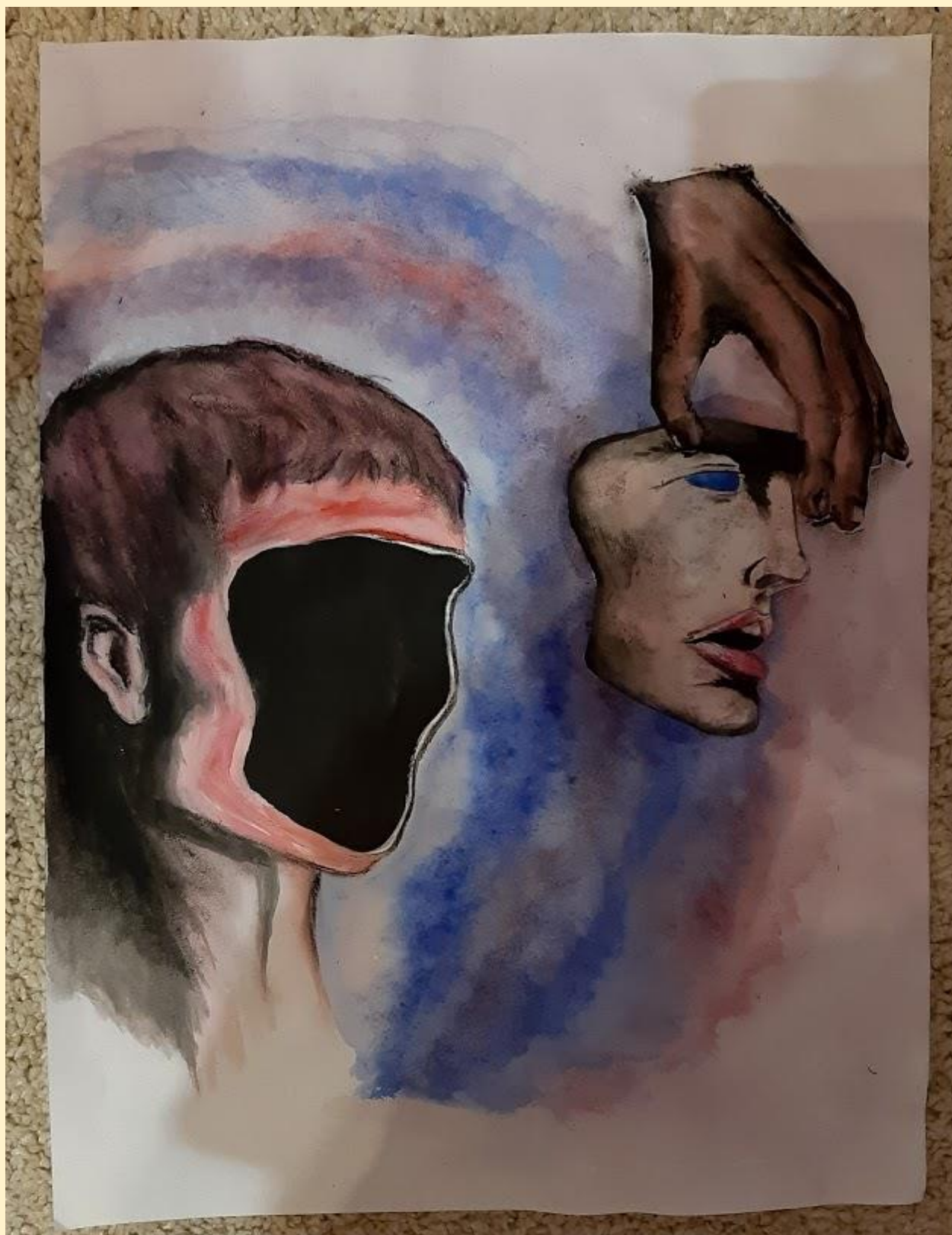
Већ по селу приче круже

да се твоја смерна Јуца

са бербером Шацом смуца!

Нина Поповић VII/4

Наставница: Сања Башовић

Елена Драгаш VIII/3

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

Распуст је ми је врло лепо кренуо. Стигло је и пролеће.

Одморио сам се и напoкoн сам био по цео дан са мојом мамом. Ја сам доста учио, али сам се доста и играо возећи бицикл по нашем великом дворишту. Није баш све било лепо зато што ми се мама разболела и то ме је много уплашило. Пошто је мама била храбра, одлучио сам да будем и ја и нисам се више плашио. Прошао је страх, а и она је брзо оздравила.

Ја сам наставио да уживам у свом одмору, и све је било лепо како увек буде сваког пролећа.

Никола Рађеновић I/2

Учитељица: Наташа Здравковић

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

До сада нисам схватала колико блиске особе могу да ме смире у тешким временима и колико моја породица може да буде довољна.

Деловало је као да је смак света зато што нисмо могли напоље, али после само неколико дана коначно сам разумела да је ово за наше добро, а у томе су ми помогли моји укућани. Објаснили су ми да је ова ситуација у којој се налазимо потребна да би сви остали здрави и да је здравље много битније од игре или шетње у парку. Међу бригама ми је била и помисао да више никад нећу видети другаре, али су ми ближњи помогли и у томе: наравно да ћу видети поново, али до тад треба да научим да понекад могу да се забавим и без пријатеља. Да могу да нађем разоноду сама, а ако не баш сама, онда са својом породицом. Можда и нисмо познавали једни друге толико добро колико смо мислили да јесмо. Сада када смо сви унутра и заједно, разумемо једни друге много боље.

Једна од многих разонода које ми је породица пружила да бих скренула мисли са вируса и карантина било је помогање у кухињи. Моја бака ми је показивала којекакве рецепте и трикове у кухињи и прво смо спремале ручак, а касније заједно постављале сто. Имам осећај да сам много ближа с њом сада и да могу да будем више отворена након времена које смо провеле заједно.

Добила сам помоћ и око школе. Моја мама ми је доста олакшала тај додатни стрес школовања код куће. Показала ми је како могу смирено и концентрисано да научим и саму себе понешто.

Са татом сам се играла и помагала му у башти. То је био добар начин да ухватим мало ваздуха и прочистим ум од свега, а да притом и даље останем код куће и не заразим ни себе ни друге.

Мислећи да ћу остати заувек у кући, тражила сам спас и у књигама. То ми је био начин да будем негде другде у својој машти, да отпутујем у други свет кроз причу. С мамом сам читала бајке, басне, књиге о историји како би видела кроз какве све догодовштине су пролазили људи некада давно, затим приче о вилама и принцезама. Читала сам и разне енциклопедије, атласе како бих и даље остала у контакту са природом и открила више о њој и како бих је више ценила када поновом изађем напоље...

Схватала сам ову изолацију као неко тешко морање, али заправо је требало да посматрам карантин као нешто добро. Можда је у почетку било тешко, али сам се временом навикла на стање у којем сам, у којем смо сви. Мамин загрљај или нека добра татина шала су нас тешили када нас је био страх. Докле год смо се чували и били опрезни, није било потребе да бринемо.

Сара Николић I/5

Учитељица: Нада Манојловић

Невена Вучетић II/1

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

Моја породица, мој ветар у леђа, веома се труди да ми дане изолације учини што безболнијим и што веселијим. Осим што ми помажу око школских обавеза, труде се да ми испуне весељем све слободно време.

Моја добра мама, поред свих обавеза везаних за кућу, кухињу и бебу брата, стиже да се и са мном поигра и да ме развесели. Свакодневно ми испуњава кулинарске жеље, међу којима су разне ђаконије и послastiце, али стиже и да нам живот учини веселијим својим шашавим играма у којима цела породица ужива. Од столица, јастука и чаршава направили смо наш мали град у коме нема короне, нема изолације ни карантина, у ком се деца и људи играју у парковима и не боје се полицијског часа. А мој тата, што би рекао Драган Лаковић у песми „Браћу не доносе роде“: а тата ко тата! Он је наш клоун и ту је да нас насмеје. Кад дође с посла, никад не показује да је уморан. Иако помало намрштен, увек је спреман да се нашали и поигра с нама. Он учини да мој брат лети, а да се мама и ја осетимо као принцезе из бајке. Мој мали брат, несвестан ситуације у којој се свет налази, и даље безбрижно пузи, смеје се и прича нешто на свом језику. Једном речју, сви се трудимо да водимо нормалан живот колико је то могуће.

Корона је затворила школе, учитељице испред табле преместила на телевизију, пред камере, раздвојила другаре, утишала дечју грају, али је зближила породицу.

Невена Вучетић II/1

Учитељица: Јадранка Крстић

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

Моја породица су мој тата, мама, два старија брата и ја. Имам и свог пса који се зове Броки.

Много волим своју породицу јер они су увек ту за мене да ме развеселе када не могу нешто да радим због вируса. И ја онда будем срећна. Ја могу да идем напоље јер имам двориште, што многи моји другари немају. Неке ствари не могу да радим, али зато за неке друге имам много више времена него раније. Стално играм друштвене игре са браћом и гледамо занимљиве филмове. Више времена проводим са својом породицом јер смо сада стално код куће. Сада не могу да идем код својих другара и другарица зато што је вирус опасан за наше здравље и за наш живот. Не могу да идем ни код бабе и деде и они ми много недостају. Само можемо да причамо телефоном.

Мени моја породица много значи и волим што сада проводим више времена са њима.

Софија Букумирић II/4

Учитељица: Весна Сандић

Андреа Јоцић 1/6

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

Моја породица је извор моје среће, радости, смеха, подршке и слободе. Моја породица је мени најдража и најважнија. Њу чинимо тата, мама, брат и ја. Сви имамо исту улогу у овој ситуацији у којој смо се нашли. Желим да све ово што пре прође, да се деца врате у вртиће и школе да би могли више да уче.

Моја породица се придржава правила: заштитили смо се и не виђамо се ни са ким. Брат и ја се играмо у дворишту јер се ту осећамо слободно. Ипак, желим што пре да видим своје другаре. Осећам се добро, али сам помало тужан и осећам страх од болести. На срећу, родитељи ме воде правим путем, помажу ми да лакше превазиђем ситуацију која нас је задесила. Време које проводим са својом породицом је незаменљиво. Родитељи су наша сигурност и помоћ.

Моја породица је моја подршка и ослонац. Једино се у њој осећам увек слободан. Због тога се љубав према њој не може измерити.

Павле Судимац II/5

Учитељица: Тања Ристић

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

Од проглашења ванредног стања

моја породица не излази из стана.

У стану смо сада сви, не сме да се излази

јер корона канце оштри да нас све зарази.

Код куће се играмо, дружимо и забављамо.

Гледамо филмове, причамо и смејемо се заједно.

Понекад буде досадно, али за кратко време,

моја породица отера сву досаду од мене.

Када сам са породицом, све изгледа лако!

Слободна сам као птица у лету,

као риба у води,

КАО ДЕТЕ НА СЛОБОДИ!

Нина Болић III/1

Учитељица: Драгана Богдановић

Виктор Васић IV/5

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

Почетком 2020. године у свету се појавила једна страшна болест коју је изазвао вирус корона, или како га научници зову COVID 19. Због тог вируса члановима моје породице се променио живот – сви смо добили нове дужности.

Иако моја мама, као лекар ургентне медицине, већ има тежак посао, њена дужност је сада постала још тежа. Заједно са својим колегама сада мора да лечи пацијенте од ове нове болести и да спречи корону да „уђе“ у Ургентни центар. Како се и сама не би заразила, мора да носи заштитно одело, скафандер, пластични штитник за лице, такозвани визир, маску и рукавице. Свој посао мама обавља у сменама од по 12 сати, дању и ноћу.

Када дође кући, мора све на себи да дезинфикује још од улазних врата и иде право у купатило да се окупа. Тек тада сме да нас загрли.

Због маминих нових дужности морали смо се да се раздвојимо од ње и да одемо код оца и његове породице. Мом брату и мени мама је много недостајала, као и наша кућа, али смо знали да ће и ово да прође. Недостајала ми је моја кухиња у којој волим да кувам, заједничко гледање филмова, прављење накита с мамом, а највише ми је у ствари недостајала мама.

Због овог вируса школа је била затворена, па смо брат и ја, као и сва друга деца, пратили наставу преко телевизије. Наше учитељице слале су нам домаће задатке. Било нам је веома чудно све то јер скоро два месеца нисмо изашли напоље. Због целе ове ситуације сва путовања су отказана, између осталог и моја рекреативна настава. Била сам веома тужна јер сам се томе радовала месецима.

Како је време пролазило, и болест је почела да слаби. Тада је мама рекла да је безбедно да се вратимо кући. Ипак, због короне се све променило. Кад сам одлазила у продавницу, морала сам да ставим маску и рукавице, а испред зграде нисам смела да загрлим другарице. Све намирнице које купим морали смо прво да дезинфикујемо.

Сада мислим да све иде набоље и да опасност полако пролази. Трудим се да што више времена проводим напољу, па тако и овај састав пишем на Ади Циганлији.

У овој епидемији дужности моје породице су заиста биле промењене. Ипак мислим да смо их успешно извршавали и зато сам поносна на своју породицу.

Нађа Узелац IV/5

Учитељица: Десанка Симић

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

Након проглашења ванредног стања, осећања су ми била помешана. Била сам тужна јер нећу моћи да идем у школу и виђам своје другаре, али сам уједно била и срећна што ћу провести више времена са својом породицом. Прихватила сам боравак код куће као једино решење да се вирус не шири. Ова ситуација нас је све изненадила, али смо се помирили са тим да морамо да наставимо даље. Мојој породици и мени требало је мало времена да се навикнемо на новонасталу ситуацију.

У току дана свако има своје обавезе, а у слободно време играмо друштвене игре, гледамо филмове и читамо књиге. Дан по дан време одмиче, а моја породица и ја у кући проводимо занимљиве дане, храбрећи се чињеницом да ће све ово брзо проћи. Сат прође као минут, а дан као сат. Када се дан заврши и сви одемо на спавање, помислим како је дан био исувише кратак да моја породица и ја уживамо у разоноди и забави. Али се обрадујем чињеници да је сутра нови дан, који чека да буде испуњен игром и маштом. Волим када научим нешто ново, као што је прављење колача са мамом и играње шаха са татом. Увече волим да се играм са мојим сестрама.

У кући са својом породицом не осећам се као у „кавезу“, напротив – осећам се сигурно и заштићено. Нестрпљиво ишчекујем да све ово прође, а у међувремену се трудим да сваки минут искористим креативно и маштовито. Када зажмурим, пред собом замишљам велика пространства у природи и жељно ишчекујем да што пре дође тај дан када ћу моћи све то да обиђем. Волим када смо увече сви на окупу, када разговарамо и присећамо се прелепих успомена са заједничких путовања, шала и понеких несташлука мојих сестара и мене. Једва чекамо да поново заједно путујемо и стварамо

нове успомене и доживљаје за цео живот. У изолацији сам научила пуно тога лепог, али нажалост и ружног.

Ова ситуација навела нас је да више ценимо оно што имамо, да бринемо једни о другима, да увек пронађемо времена за заједничке тренутке какве имамо сада и да уживамо у топлини свог дома.

Ана Болић V/3

Наставница: Силвана Поповић

Ива Милојевић IV/5

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

Ево већ месец дана не идем у школу због опасног вируса који хара светом. То је неки нови вирус који напада људе, а медицина не може баш пуно да уради. Због тога језу мојој држави уведено ванредно стање, па морамо остати сви код куће. Осим учења на даљину, остатак времена проводим осмишљавајући неке игре, задатке, неке послове у кући да бих паметно искористио слободно време.

У току дана са мамом и сестром организујем се па играм неке друштвене игре као што су „не љути се, човече“, монопол, шах, занимљива географија итд. Не знам из ког разлога, али кад год играмо игру „не љути се, човече“, увек се љутим кад губим! Задатке које обављам у току дана задаје ми мама. То су чишћење куће, поспремање собе, помоћ тати када нешто поправља итд. Тата и ја имамо пуно алата у кући, који ја вешто користим. Тата ме је научио да радим са алатом још раније, а сада сам се усавршио у ових месец дана откад не идем у школу. Поправио сам браву и врата од ормана. Мама је због тога била много срећна.

У вечерњим сатима гледам домаће серије које су веома популарне. Кад на телевизији прикажу неки документарни филм о животињама, обавезно га огледам и увек нешто ново научим. Пред спавање узмем да читам неки дечји роман. Ујутру радим физичке вежбе.

Једва чекам да овај вирус нестане, јер ми недостаје дружење са пријатељима, шетња по парковима, бављење спортом и школа.

Богдан Стошић V/3

Наставница: Силвана Поповић

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

У данима када се свет суочава са епидемијом која односи на хиљаде живота, са болом и патњом, мене је поразила људска неправда. Дозволила сам да ме повреде нечије речи. Због тога се осећам тако малом и безначајном... Показала сам им своје слабости, веровала наивно да то никада неће употребити као оружје да ме повреде. Налазим се у мрачном кругу, тражећи врата иза којих је светлост. Можда још увек не знам ко сам и ко ћу бити, хоћу ли успети, али задатак сваког од нас је да пронађе себе. Најгоре је имати лошу слику о себи. Колико год тешко било, реалност се мора прихватити. Понекад је се бојим... Мислим да је нормално плашити се, јер то доказује да не желимо бити поражени.

Још као малу, родитељи су ме учили правим вредностима, да поштујем себе и друге и да мотив проналазим у себи и својој срећи, а не у туђој несрећи. Да ли ме лошом особом чини развод мојих родитеља? Да ли то одређује мој животни пут и да ли због тога треба да будем предмет исмевања неких особа? Ко сам ја? Бројна су питања која себи постављам ових дана.

Најплеменитије и најдрагоценије осећање подарено човеку је љубав. Љубав представља нешто што откривамо у себи само ако смо упорни, стрпљиви и посвећени њој као нечему што није видљиво, али је присутно у нашем животу. Та емоција плени, ствара и уздиже нас до висина, а и како бисмо могли летети да нема крила љубави? Ова лепа емоција има своју супротност, звану мржња. Сурова подела...

Иако се ових дана истински трудим, нисам у могућности да схватим шта значи мрзети. Никакви поступци, изговори и разлози не могу оправдати онога ко мрзи. Зато на мојим крилима љубави данас мислим и жудим за једном особом, једним гласом, једним загрљајем... За особом од које ме раздваја тренутна ситуација, а бол повећава особа која се храни мојом патњом и додирује празнину која никада неће бити у потпуности попуњена. Пишем о њему, човеку који ме је, поред маме, научио шта је права срећа.

Тата, и данас осећам твој мирис, голицање браде када ме пољубиш у образ, твоје велике утешне руке којима ме бацаш увис. Сећам се када си ме учио да пишем, твоја слова су била топла и велика, исто као и загрљај који ми данас толико недостаје. Твој загрљај је најлепши додир који лечи самоћу, тугу, немоћ... Чезнем за загрљајем који ће нас спојити у једно. Знам да нисам сама, да имам вас који ћете ме подржати у свему. вас који ми дајете снагу и који лоше мисли и енергију односите попут ветра. Хвала вам што сте изабрали да вам мој живот буде битнији од победа у свађи, да је важније бити вољен него бити у праву, што осећам ваш смисао за несебичност, подршку и заштиту и да нисам лоша особа само зато што ти и мама не живите заједно.

Док пишем, осећам као да се у мени буди давно угашена ватра. Рађам се из пепела као феникс, ширим крила и освајам нове хоризонте. У мени има превише жеље и воље да бих се тек тако предала. Птић шири први пут своја крила упоран у намери да полети, деца чине прве кораке пуна наде да ће их ти кораци одвести у боље сутра. Могу ме газити, сећи ми крила, али ја ћу увек устати још јача. Живот је мој и не желим да га стављам у туђе руке. Знам да ће сутра сунце поново изаћи, да ће дан бити лепши од овога и да ја желим да уживам у том дану заједно са вама. Поносна сам јер си ти мој тата, мој чувар. За друге људе си отишао, али за мене ти си стално ту и знам да ћеш ме увек држати за руку. Бескрајно ми недостајеш... Тата.

Ира Терзић V/3

Наставница: Силвана Поповић

Јована Шарац VII/3

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

Као и сва деца на свету, плашим се овог новог вируса. Током овог ванредног стања у мојој породици свако је имао неку улогу: моја мама је ишла у продавницу, за мене, мог брата и наше бабе и деде; наш тата је помагао мами кад не иде на посао; мој брат и ја смо избацивали смеће и усисавали стан. Мени и мом брату током ванредног стања много су недостајали баба и деда, а недостајали су нам и тренинзи. Највише су ми недостајали другари и дружење, а поготово мој најбољи друг Јован.

Ја сам ових дана јако нервозан зато што сам затворен у кући и не могу нигде да излазим. Тужан сам јер не виђам бабе и деде, а ни своју браће и сестре. Мени је овај вирус тешко пао јер сад имам много осећања која морам да избацити из себе и тако себи стварам додатну нервозу. Надам се да ће овај вирус брзо проћи и да ћу се ускоро видети са бабама и дедама, са браћом и сестрама. Бити затворен у кући веома је тешко, иако неки мисле да је нама деци лепо што смо код куће. Поред обавеза које имамо око школе, треба осмислити дан – шта радити у кући а да ти не буде досадно.

Корона нам је свима променила животе: моја мама је остала без посла, тата је радио под другачијим околностима, тренинзи су нам забрањени и ја се стално питам да ли је то морало баш тако да буде. Да ли је вирус корона стварно толико опасан да смо ми морали да пролазимо кроз све ово? Јако је тешко разумети из угла детета све ово што се дешавало у последња два месеца. Одлазити у продавнице и чекати у реду да бисмо купили основне животне намирнице, носити стално маске и рукавице и дезинфиковати све за шта се ухватимо...

Корона ће остати дубоко урезана у нама, а и овај страх ће остати још јако дуго, пошто се не зна да ли ће се вирус поново вратити.

Михајло Поповић V/4

Наставница: Абелина Величковић-Шућур

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

Најгори датум мог живота био је 15. март, дан кад је проглашено ванредно стање. За мене, то је представљало нешто најгоре, мислио сам да никако нећу моћи да се смирим и све то да прихватим кад одједном... почиње рај за моје очи.

Чујем татина кола и излазим на улицу. Неки гласови се чују. Највећа жеља ми је остварена: тата излази из кола с кутијом у рукама, а у кутији се налази пас, мој пас. Истрчавам на улицу с широким осмехом, грлим маму и тату. Тај дан потпуно је променио моје мишљење о свему, па и о карантину.

Пре овог вируса сви смо били у журби. Моји родитељи радили су по читав дан, заиста смо се ретко виђали. Након проглашења ванредног стања много више времена проводимо заједно. Понека тајна пуштена је на слободу. Прве заљубљености, причање о томе како су ми пролазили дани у школи... Затим приче из детињства мојих родитеља, њихове лудорије... Сваког дана сазнавао сам о њима понешто ново. Нисам могао осмех с лица да скинем.

Увече, с првим мраком, узимали смо друштвене игре. Ја сам стално побеђивао, а моји родитељи су се као љутили на мене због тога. Они, и само они, направили су ове тешке дане лепим. Окруживала ме је лепота, срећа и радост почевши од изненађења са псом, па све до најситнијих прича и игара с мојим родитељима.

Овај период ћу памтити по најлепшим сликама мога највећег блага, а то је породица.

Вук Трајковски V/4

Наставница: Абелина Величковић-Шућур

Ана Јелић VI/2

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

У току је ванредно стање. Моја породица и ја смо у изолацији, као и остали. Не могу да се виђам са вршњацима, широм родбином, као ни са осталим драгим особама. Ипак, на неки начин, имам слободу.

До пре неколико недеља имали смо пуно планова и жеља, а сада само једну – да останемо здрави. Нико од нас није ни слутио шта може да се деси за тако кратко време. Када је почела ова прича око вируса, схватила сам да је веома озбиљно. Питала сам маму шта она мисли, а она ми је све разјаснила и упутила ме како да се придржавамо свих препорука и хигијенских навика. Поред ње сам се осећала сигурно. Међутим, понекад размишљам како би било страшно да се заразимо и да морамо у болницу. Још страшније је да неко буде теже болестан. Плашим се и за моје баке и деке, али се надам да ће остати здрави, јер се сви чувају и не излазе из својих домова.

Моју ужу породицу чине три сестре и родитељи. Пошто су затворене школе, старија сестра и ја смо по цео дан код куће. Тата ради сваки пети-шести дан, а мама је на породилском боловању, тако да смо сви на окупу. Трудимо се да гледамо лепшу страну ове изолације. Када имам слободног времена, играм се са бебама-близнакињама; старе су шест месеци. Играм се и са старијом сестром, али не толико често, јер она баш и нема много времена. Када се играмо, наш најчешћи избор је монопол. И ја, такође, имам доста школских и ваннаставних обавеза. Никада ми није досадно, једино ми недостаје шетња у природи.

Када пратим наставу на даљину, осећам се доста слободније, јер немам утисак да сам у учионици. Седим у пицама, окружена члановима породице.

Тако и они знају шта учим. А када нешто не разумем, они су ту да ми помогну или провере мој домаћи задатак.

Када завршим своје школске обавезе, веома радо засвирам на гитари. Моја породица, као и ја, ужива у томе и на тај начин ме подржава и усређи.

Осмех било кога од њих много ми значи, а он се често прошири и даље. Под тиме мислим да, на пример, када се моје млађе сестре насмеју, њихови румени образи и слатко лице пренесу осмех на нас остале.

Топлина и сигурност које ми пружа породица много ми значе, јер нисам сама.

Верујем да не бих издржала ову ситуацију да није њих. Много их волим и уживам док проводим време са њима.

Ања Бојовић V/5

Наставница: Абелина Величковић-Шућур

Лазар Радаковић VI/2

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

Да са короном сада водимо рат,
кроз кућу ми говори старији брат.
Вирус нам је донео да се више дружимо,
седимо, причамо и хигијене се држимо.
Млађи брат каже да му маска лепо стоји,
али је често не носи, јер се бољке не боји.

Имам слободу да радим шта хоћу,
наравно дању, ал' понекад и ноћу.

Када откуца пет сати,
сви смо на броју, као у строју.
Моја мама, шашава жена,
само неке колаче нам спрема.

Сваког дана чекам кад ће ово проћи,
када ћу са друштвом у школу поћи.
Не могу да видим сву ту моју дружину,
да стојимо у реду и чекамо ужину.

Нема оне јурњаве на одморима малим,
па да се са друштвом смејем и шалим.

Велика промена настала је сад,
да одахнем од браће не могу ни минут-два.

У нашој кући лудница је права,
често због тога настане расправа.

И зато једва чекам кад ће све ово проћи,
и наш стари живот опет на своје доћи.

Сара Арсић VI/1

Наставница: Биљана Лазаревић

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

Карантин је за све нас представљао прави изазов, али и у њему смо се забавили. Уз све забране и полицијски час, у карантину није било толико лоше.

У почетку, када је тек проглашено ванредно стање, многи су били срећни јер неће бити школе, али мени баш и није било драго, јер је у школи лакше учити него преко телефона и компјутера. Међутим, моја породица је била ту за мене када ми је требало, а била сам и ја за њих. Морали смо да останемо у кући да бисмо заштитили и себе и друге, али нам ни то није представљало изазов. Сви смо били у кући, мама и тата нису радили, а напоље је излазио само тата, па и то само кад мора у куповину. Мој брат је желео напоље, јер он је мали, није схватао ситуацију и желео је да се игра, а пошто није смео да излази, за њега карантин није био баш занимљив период.

Ми остали забављали смо се у кући смишљајући разне активности у којима смо сви породично учествовали. Највише сам желела да идем код фризера, али ништа није радило због ове ситуације и зато сам била тужна. Овај карантин ја сам схватала озбиљно и свакодневно сам чистила собу и брисала столове алкохолом. Када нисам имала домаће задатке или тестове, помагала сам мами око њеног посла: припремале смо материјале за децу из њеног вртића. Брату сам такође помагала око његових активности у вртићу. Недостајали су ми пријатељи из школе и дружење са њима. Мама и тата су се трудили да нам сваки дан буде испуњен љубављу и забавом како би нам бар мало скренули мисли са ове ситуације.

Све у свему, лепо смо искористили ово време у породичном окружењу, сви заједно. Пошто смо сви били код куће, имали смо доста времена за разговоре и дружење.

Анастасија Пејић VI/5

Наставница: Надежда Пурић Јовановић

Ива Димитријевић VI/3

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

Моја породица среће има,
вирус неће доћи њима.

Мама стално нешто ради,
а тата јој „душу вади“.

У забави дан нам прође,
онда опет нови дође.

Сад слободе више нема,
иза нас су лепа времена.

У кући морамо остати,
па ћемо лењи постати.

Досадан је сваки дан,
зато буди активан!

Карантин ће да прође,

слобода ће да дође!

Теодора Денчић VII/4

Наставница: Сања Башовић

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

Корона... Изолација, ни сама више не знам који дан. Престала сам бројати. Расположење ми се мења из минута у минут. Стално смо у неком ишчекивању. Шта сад? Како даље? Хоће ли доћи до промене мера које су уведене?

Карантин сам раније видела само у филмовима. Могла сам и сањати, али никад нисам очекивала да ћу живети тај сан. У ушима ми стално одзвањају речи „останите код куће“ и „чувајте старије“. Размишљам и о матури за коју нисам сигурна да ће се уопште одржати.

Свет ових дана губи старе и добија неке нове боје. Ипак, све ово задржавам у себи, не жалим се превише. На крају, нисам сама, ту је и моја породица. Сви смо коначно на окупу. Срећна сам јер сви ручамо заједно, гледамо филмове, једемо кокице... Сјајно се проводимо. Мама и тата су ту, не раде. Мама ми испуњава све жеље: стално спрема моја омиљена јела, почитав дан правимо разне колачиће и кифлице. За све нас, ово је један велики одмор. Одмор на који баш и нисмо навикли, али одмор који ћемо сви памтити и молити се да се не понови.

Тужно је чути да неки нису успели да се изборе са овим невидљивим непријатељем, нису имали довољно снаге. Често размишљам како би било да имам неку супермоћ и да могу да зауставим нашег непријатеља. Знам да је то немогуће, али ми је опет тако лакше. Додуше, постоји нешто што могу да урадим. Остаћу у кући и тако чувати своју породицу. Не смемо посустати, јер то није одлика храбрих већ оних других.

Моја породица је тренутно моја слобода, моја оаза мира. У овако тешким тренуцима схватамо да стално негде журимо па често не увиђамо шта су праве вредности. Не схватамо колико је мало потребно за срећу. А срећу ипак чине мале ствари, зар не?

Валентина Пауновић VIII/4

Наставница: Надежда Пурић Јовановић

Ана Ступар VI/2

МОЈА ПОРОДИЦА – МОЈА СЛОБОДА

Породица. Породица је срећа, љубав, радост, весеље, све најлепше на свету. Сваки човек највише воли своју породицу.

Моју породицу чине мама, тата и мој млађи брат. Сваки тренутак проведен са њима био је најлепши. Када сам била мала, сваки дан сам излазила у парк са другарима. И дан- данас излазим у тај парк са истим друговима. И када је лето и кад је зима, небитно, ми се дружимо сваког дана. Укратко, нераздвојни смо.

Сада, у 2020. години, у Србији се појавио врло опасан вирус. Сви смо изоловани у кућама. Проводим више времена са породицом. Брат не иде у вртић, родитељи не иду на посао, а за мене нема школе. Да будем искрена, откад је почела настава на даљину, заволела сам школу, учење и наставнике, а понајвише разредну. Тек сада сам видела колико је заправо наша разредна добра. Недостаје ми школска клупа и другови из одељења. Тужна сам што можда нећемо имати екскурзију, али се надам да ћемо имати макар матурско вече.

Тренутно сам већ два месеца затворена у кући са породицом. Док сам у кући, највише гледам серије, то ми једино држи пажњу. Понекад направим филмско вече са породицом или играмо неке друштвене игре. Учим брата да игра неке нове игре, упознајем га са разним стварима када му је досадно; чак сам и научила да кувам. Жао ми је што не могу да видим моју баку и мог деку, али надокнадићемо ово изгубљено време чим зараза прође. Док траје овај карантин, желела би да се што више дружим са породицом, а мање са телефоном и компјутером, пошто сам сигурна да ћу, када се заврши све ово, истог трена истрчати напоље и нећу улазити у кућу данима.

Моја породица је увек ту за мене, и у добру и у злу. Она ми је помогла да схватим следеће: у каквој год да смо се ситуацији нашли, треба да је искористимо на најбољи начин.

Кристина Тешић VIII/5

Наставница: Надежда Пурић Јовановић

РАЗМИШЉАМ...

**ПРВА НАГРАДА У КАТЕГОРИЈИ ПРОЗЕ (СТАРИЈИ РАЗРЕДИ) НА
ЛИТЕРАРНОМ КОНКУРСУ КУЛТУРНОГ СКЛОНИШТА „КРИК“ (КОСОВСКА
КАМЕНИЦА)**

РАЗМИШЉАМ...

Не цениш док не изгубиш, не размишљаш док те не погоди!

До пре два месеца мој живот је био сасвим друга прича – безброј обавеза, дружења, излазака и дугих шетњи. Обавезе, одлазак у школу и свакодневни ритам, а онда као гром из ведра неба – промена. И то не било каква – оштра, као рез направљен оштрим ножем. Забране, непознато, страх. Било ми је потребно добрих десет дана да дођем себи, да покушам да разумем шта се то догађа око мене. Све ми је било ново. Била сам збуњена. И уплашена. Затворена у четири зида без права на побуну и на прилику да се расправљам . Тако мора и тачка! Дуго ми је мама објашњавала, на свако моје питање давала одговоре, непознато тражила на интернету не би ли ме убедила да је једино тако исправно и да морамо тако.

Живот без друштва, без блиских људи био ми је више него чудан. Школа на ТВ-у, још један шок! Једино што ми је могло измамити осмех на лице било је гунђање моје маме: „До јуче сам јој викала: гаси ТВ и компјутер и учи, а сада: укључи ТВ и компјутер и учи!“ Ја бих се онда шалила с њом и говорила како се времена мењају.

Размишљам често и размишљам о свему. Некада себе преиспитујем да ли би ми помогло да се мало расправљам са мамом, а онда схватим да је и њој све ово ново и тешко, па одустанем. Мисли ме воде далеко. Размишљам о

данима пре и замишљам дане после овога. Школа, друштво... Да ли ће све бити као и раније? Колико ће ова болест, ова изолација променити људе? Размишљам како и колико је све ово утицало на мене. Обећавам себи да ће нам ово бити за наук и да ћемо неке ствари морати да мењамо – променићемо себе и своје опхођење према природи и другим људима. А онда на ред дође и питање да ли је ово казна и ко нас је казнио. Верујем у Бога, па онда преиспитујем и своју веру питајући се да ли је ово Његова казна или начин да нам покаже да грешимо и да је крајње време да престанемо са тим.

Неколико дана биле су актуелне приче о разним теоријама завере и како је све ово дело неколицине моћника који манипулишу нама. Све што бих чула доводило ме је у ситуацију да постављам себи милион питања, а одговоре нисам проналазила. Хиљаду зашто – хиљаду зато!

Надам се да ће свему овоме доћи крај, да ћемо изаћи из овога као победници или макар као мало бољи људи, спремнији за помоћ другима, саосећајнији. У сваком случају, на све нас ће ово оставити траг – за некога ће бити подстрек, некоме ће усадити трајан страх; неко ће изаћи јачи, а неко још уплашенији.

Тамара Милошевић VII/3

Наставница: Абелина Величковић-Шућур

**ПОСЕБНА ПОХВАЛА У КАТЕГОРИЈИ ПРОЗЕ (СТАРИЈИ РАЗРЕДИ) НА
ЛИТЕРАРНОМ КОНКУРСУ КУЛТУРНОГ СКЛОНИШТА „КРИК“ (КОСОВСКА
КАМЕНИЦА)**

РАЗМИШЉАМ...

Из историје смо учили о разним значајним догађајима везаним не само за нашу земљу, већ за цео свет.

Да ли смо се и ми нашли у једном од ратова? Да ли ће о нашем животу будуће генерације читати у књигама? Човек је биће које ће бол најјаче осетити тек и само онда кад њега задеси. Улазимо, дакле, у историју на велика врата, надајући се ипак да нас на изласку из таме очекује светлост.

Седећи у школским клупама са својим пријатељима, нисмо примећивали да Земљу обавија велики, застрашујуће мрачан облак.

Викенд. У једном моменту сусрели смо се са великом спознајом – да је цео наш дотадашњи начин живота отишао у историју. Као да је цео свет, у само једном дану, постао другачије место. Пандемија коронавируса донела је, или боље рећи наметнула нову стварност људима широм света. Страх пред неизвесношћу да ли ће се и како завршити та пандемија, која је однела хиљаде и хиљаде живота широм планете, оставио је дубок траг, заправо рану. Само, овог пута било је другачије. Овог пута човека је убијала стрела невидљивог противника.

Но, као што рекох, није све тако мрачно. Можда је ова пандемија испит за све нас. Многи од нас научили су за ова два месеца да сагледају живот и са

друге стране. За промену, овај пут нисмо могли да ратујемо између себе, морали смо да се удружимо против заједничког непријатеља. У изолацији, људи су пронашли начине да испробају или науче нешто ново, за шта раније нису имали довољно времена или довољно самопоуздања. Ја мислим да ова пандемија не треба да послужи томе да нас промени, већ само да пробуди у нама ону праву, светлу страну, коју ми сами закључавамо и откључавамо.

Ова пандемија дала нам је прилику да поразмислимо о свему, а мени је дала и инспирацију да опишем оно о чему сам размишљала у доба короне. Можда баш овим текстом направим тај корак даље...

Теодора Јоцић VIII/4

Наставница: Надежда Пурић Јовановић

Лола Николић V/2

РАЗМИШЉАМ...

Током протеклог периода, седећи у кући, у изолацији, сакривен од короне, имао сам и више него довољно слободног времена да размишљам о чему год хоћу. И заиста, само бих се тако, одједном, искључио из света и размишљао о свему – осим о корони.

Питао сам се, на пример, шта се дешава кад умремо. Да ли је то само бесконачна дремка или нешто потпуно другачије? Да ли завршимо на раскрсници раја и пакла, чекајући да нам пресуде где припадамо или нас наша душа напусти и настави да лута даље по свету? Да ли постоји свет мртвих као што постоји свет живих?

Такође сам размишљао и о томе шта у тренутку док ја ово пишем, раде и мисле други људи. Кад се мало удубиш у такве мисли, схватиш да ту има много шта чудно: на пример, док ми вечерамо, неки људи доручкују; код нас пада снег, а код неких других људи – врело лето. Добро, знам да је то последица Земљине ротације и револуције, али ипак... чудно је, зар не?

Питао сам се и о томе како животиње комуницирају. Имају ли оне неки посебан, заједнички немушти језик или свака врста свој, на пример пси псећи, а мачке мачји језик?

Да ли постоје ванземаљци или било какав живи свет изван планете Земље? Неки људи верују да живих бића има и другде у Сунчевом систему.

Размишљао сам и о томе шта „виде“ слепи људи. Имају ли они неки свој свет у коме живе? Да ли сањају у сликама као што ми сањамо?

Како је настао овај свет? Да ли постоји крај Земље?

Много размишљања рађа и много питања без одговора... Опака је ствар
изолација! ☺

Страхиња Петковић VIII/4

Наставница: Надежда Пурић Јовановић

РАЗМИШЉАМ...

Већ извесно време размишљам о ономе што ми предстоји, сећајући се, у исто време, свега што остављам за собом.

Први пут се налазим на животној прекретници. Нисам одрасла, али нисам више ни дете. Иза мене остаје детињство, а закорачићу сваког часа у рану младост. Све то ме наводи да размишљам о себи, да анализирам и планирам... Време је да заокружим основношколско образовање, да одлучим у ком смеру да наставим школовање. Ово је ситуација која захтева озбиљност, тражи да будемо одлучни а своји; од мене се очекује да проценим и одмерим своје жеље са могућностима.

Нисам сасвим сигурна да имам јасну представу шта желим да радим у животу, чиме да се бавим и која је средња школа по мери мојих интересовања. Све то ме опседа, опомиње на време које ми предстоји да се одлучим, одредим и усмерим.

Понекад осећам као да лебдим између онога што смо прошли и проживели, моји другари и ја, и онога што ће тек доћи. Зато сам на тренутке срећна, знатижељна, нестрпљива да сазнам шта ме то очекује у будућности као средњошколку. А онда, одједном, наиђе облак туге, ћутње и сећања. Тада одлутам натраг у своје безбрижно детињство и присећам се свих несташлука, расправа и свађа, али и дивног дружења с мојим школским другарима у протеклих осам година.

Има и момената када не знам да ли бих плакала или се смејала. У мени је бура осећања која ме запљускују као таласи. И тесно ми је у души, јер све памтим и памтићу заувек. А кад се осврнем око себе, опет се замислим и не знам ни где, ни куда...

Елена Радовановић VIII/5

Наставница: Надежда Пурић Јовановић

Огњен Стојновић VI/2

РАЗМИШЉАМ...

Док влада овај веома заразан вирус и ванредно стање, сви смо у изолацији. Не могу да радим многе уобичајене ствари – не излазим у парк, не идем у праву школу, не одлазим код бабе и деде... Али ипак, у много чему нам помаже савремена технологија: пратим наставу, виртуелно се виђам са блиским особама итд.

На почетку целокупне ситуације осећала сам велики страх, нарочито при помисли на неке друге земље света у којима је ситуација била страшна. Страхovala сам се да ће и нас снаћи таква ситуација, али сам се потајно надала да ипак неће. И даље осећам страх, али много мањи. Сада сам се и навикла да тако живим, у изолацији.

Кад год помислим колико је људи подлегло овој зарази, сетим се старе изреке: „Увек може бити горе“. Да, може бити горе. Много више људи је могло да се зарази. Нервирају ме они који не воде рачуна, као на пример комшије преко пута мене, јер није шала разболети себе и људе око себе, а све због пуке неодговорности. Сетим се да ни моји најмилији ни ја нисмо заражени, па често помислим: „Хвала ти, Боже!“

Жао ми је што не могу да одем у село код бабе и деде, а било би ми веома драго да их видим. Ужасно ми недостају. Колико год технологија била напредна, не може да замени прави сусрет и виђење, а камоли топао загрљај. Ипак, кажем себи да треба да се суздржим, јер је пречи нечији живот него моје задовољство.

Често помислим и на то како сам ишла аутобусом у школу, а колико је боље пешачити. Колико би ми сада било драгоцену пешака, лагано, прећи онај пут од куће до школе и од школе до куће. Када кренемо поново у праву школу, нећу пожелети да уђем у аутобус.

Жељно ишчекујем завршетак целе ове ситуације и да се коначно вратимо уобичајеном животу, оном који смо живели пре короне. Волела бих да летњи распуст проведем дружећи се са свима осим са вирусом за који се надам да ће нестати и да ће од њега остати само ружно сећање. Верујем да ћу се ускоро виђати са СВИМ милим и драгим особама.

Ања Бојовић V/5

Наставница: Абелина Величковић-Шућур

РАЗМИШЉАМ...

Ових дана мало чешће размишљам о томе шта се дешава мени, мојој породици, другарима и свим људима на овом свету. На неке ствари не можемо да утичемо, само се одједном десе, а онда полако научимо да живимо са тим.

Већ доста дана је прошло откад не идем у школу, немам тренинге и не дружим се са другарима. Све је стало. Научио сам да пратим наставу преко телевизије, да учим енглески са скајпа и да сам тренирам како бих остао у кондицији. Понекад тако седим и размишљам о свему, о томе колико се све променило, колико ми недостају другари и фудбал на часу физичко.

Стигло је пролеће, а ја са прозора посматрам олистало дрвеће и процветало цвеће. Чекам тренутак да се све врати у нормалу, па да са својим другарима одем у парк и да се поново дружимо.

Раније сам прижељкивао да више времена проводим са својом породицом, а сад га имам довољно. Могу да одмарам, размишљам и да се посветим стварима за које раније нисам имао времена од обавеза. Размишљам о лету и распусту, знам да су веома близу и надам се да ће бити испуњени лепим доживљајима. Не бих да се лепо проводим само у мислима. Мисли често човека одведу негде далеко, па и ја тако, у мислима, одем негде где могу да заборавим све што се тренутно око мене дешава, да будем срећан и уживам док се не вратим у стварност.

Јован Бера V/5

Наставница: Абелина Величковић-Шућур

ОВИХ ДАНА...

ОВИХ ДАНА

Моји дани сви личе један на други. Сваки од њих има своје мане и своје предности. Једна од мана је управо то што дани личе и онда се сневеселим. Не можеш да изађеш на улицу! Мораш да поштујеш низ мера ради свог здравља што се можда чини небитним, али није! Имаш много слободног времена које можеш да искористиш на најбољи и најзанимљивији могућ начин. Слободно време користим баш тако.

Кад је лепо време, са братом изађем на терасу и правимо шатор. Зна да потраје, али испадне савршен. После тога долази сређивање унутрашњости шатора. Прво га поделимо напола, а онда донесемо плишане играчке, књиге, слаткише, воду, качкете и још много ствари... Утешна замена за возњу бициклом и пентрање по дрвећу.

Понекад ми дође да плачем зато што нисам дуго видела баку, али мама је увек ту да ме утеши. Некад и она заплаче, али зато сам ја ту њу да тешим. Баку онда позовем! Измамим јој осмех на лице, као и она мени. Помажем тати око дрва: секли смо орах за Нову годину и до данас нам је кућа изгледала као двораци из „Трнове ружице“. Кад тата дође са посла, мама каже: „Ево мог принца!“

Школе можда јесу престале физички да раде, али зато сад раде онлајн. На тај начин се повежем са другарима из одељења; много ми недостају. Често се чујем са њима; наравно, није исто као уживо, али и преко телефона је довољно кад не може другачије. Помогнем им радо кад год је то потребно. Надам се да ћемо кренути у школу што раније. Једва чекам поново да их видим. И њих, и наставнике, а поготово своју разредну.

Моји дани су сви исти и почела сам такве да их волим. Сваки од њих је посебан на свој начин. Сваки у себи садржи слободно време за породицу, за пријатеље и за школу. Ипак, надам се да ће се све ускоро вратити у нормалу.

Ана Микић V/1

Наставница: Силвана Поповић

ОВИХ ДАНА

Април прошле и април ове године нису исти. У априлу прошле године ишао сам у школу, моји родитељи су радили, бака је могла да шета до миле воље, а сада је све другачије.

Силом прилика, сви смо ту промену прихватили: неко лакше, неко теже, али оно што се мора – није тешко. На самом почетку ванредног стања (за које нисам ни знао шта представља) било ми је тешко што не могу да се играм, шетам, возим бицикл. У школи смо причали о корона вирусу, али ја још увек нисам схватао озбиљност ситуације. Родитељи су упозорили сестру и мене да добро водимо рачуна о личној хигијени, пре свега о прању руку и добром сну. Важна је и исхрана пуна витамина – све то већ знам напамет. С обзиром да имам астму, свестан сам да морам да се пазим и поред терапије коју узимам. Пролеће које толико волим задаје ми муке јер сам алергичан на полен и младу траву, али све је то ништавно у поређењу с овим што нам се сада дешава.

Првих дана епидемије гледао сам са терасе људе с маскама на лицу и рукавицама на рукама; за мене је све то било некако нестварно. Мама је јурила да набави средства за дезинфекцију, маске за све нас, а мени је била чудна та њена забринутост. На крају је села са нама и отворено смо разговарали о свему. После тога, дане сам проводио као и већина мојих другара, трудећи се да ми дани буду испуњени.

Ујутру пратим онлајн наставу и оно најважније записујем у свесци за школски рад. После тога се мало одморим, поиграм се у дворишту, прескачем вијачу или се играм лоптом с мојим драгим комшијом Медом. То је пас наше комшинице којег смо привремено удомили, јер баба Нада има

седамдесет година и не може да га изводи. Мама је снабдева намирницама и лековима, а ја сам срећан што можемо да јој помогнемо. После ручка радим домаће задатке и понављам лекције, посебно оне које захтевају више учења. Предвече се чујем са другарима из комшилука и школе, као и с онима с кошарке.

Како време пролази, све више ми недостају другари из школе. У осам сати увече, заједно са својим укућанима, пружам подршку здравственим радницима. Излазимо на терасу, аплаудирамо и на тај начин шаљемо им поруку да ценимо њихов труд и рад. Зато и треба да останемо код куће како би та подршка имала смисла.

У кући сам задужен за забаву: причам вице, певам, плешем и увек сам насмејан. На тај начин орасположим и своје најмилије и својим веселим понашањем унесем смех и радост у кућу. По природи сам живахан и весео – то се није променило, без обзира на све.

Озбиљност ситуације ме је научила шта значи бити одговоран. До сада сам се трудио да покажем одговорност према својим обавезама у школи и у кући. Сад сам научио шта значи бити одговоран према себи и према другима. Чувајући себе, сачуваћу и своје најмилије од онога што је невидљиво, а толико опасно.

Александар Ранисављев V/1
Наставница: Силвана Поповић

Andrijana Lazić ♡ IVS

ОВИХ ДАНА

Ових дана? Хм... Па, ових дана се и не забављам претерано. Све се претворило у рутину. Ипак, испричаћу вам како проводим време у „карантину“.

Почела бих од тога да је већ неко време у нашој држави ванредна ситуација. То, наравно, налаже и ванредни стил живота. Другачији од оног на који сам навикла. Пре свега, хигијена је ових дана јако, јако важна. Док све оперем, очистим, истресем... некад ми се чини да ми прође пола дана у томе. А поред тога, доста се бавим и школом. Чини ми се да су ми поједине наставнице постале најбоље другарице. На рачунару их виђам чешће него своје пријатеље из школе. Домаћих задатака имам више него предмета. Што значи – обавеза напретек. Уколико се деси да од силних обавеза око чишћења и израде домаћих задатака успем и да изађем мало, седнем на клупицу у мом дворишту и уживам у последњим зрацима сунца пре почетка полицијског часа. То се не дешава често и траје, нажалост, веома кратко. Често се деси да, кад уђем у кућу и погледам у рачунар, добијем домаћи од тог дана иако сам се трудила да завршим све на време мислећи да је то то. Нажалост, закључила сам да неки наставници не гаје емпатију према својим ученицима. Колико год се трудила да се боље организујем, имам превише обавеза. Чини ми се да и то мало слободног времена што имам сувише кошта... Опет све дезинфикуј, чисти, гледај у рачунар... Ма, све укруг! Рутина.

Али зато, кад дође вече, буде и лепше. Обавезно сиђем код бабе да са њом одгледам неку нашу домаћу серију и смањим залихе слаткиша које имам код ње.

Као што можете видети, и није ми баш нарочито забавно у овом карантину. Сваки дан личи један на други. Не разликују се више ни викенди од радних дана. А некада сам им се толико радовала...

Уна Симић V/1

Наставница: Силвана Поповић

ОВИХ ДАНА

Ових дана све је тако некако тужно и необично. Нико не би требало да излази напоље, па људи већином и не излазе. Сви су забринуте због ситуације која се десила.

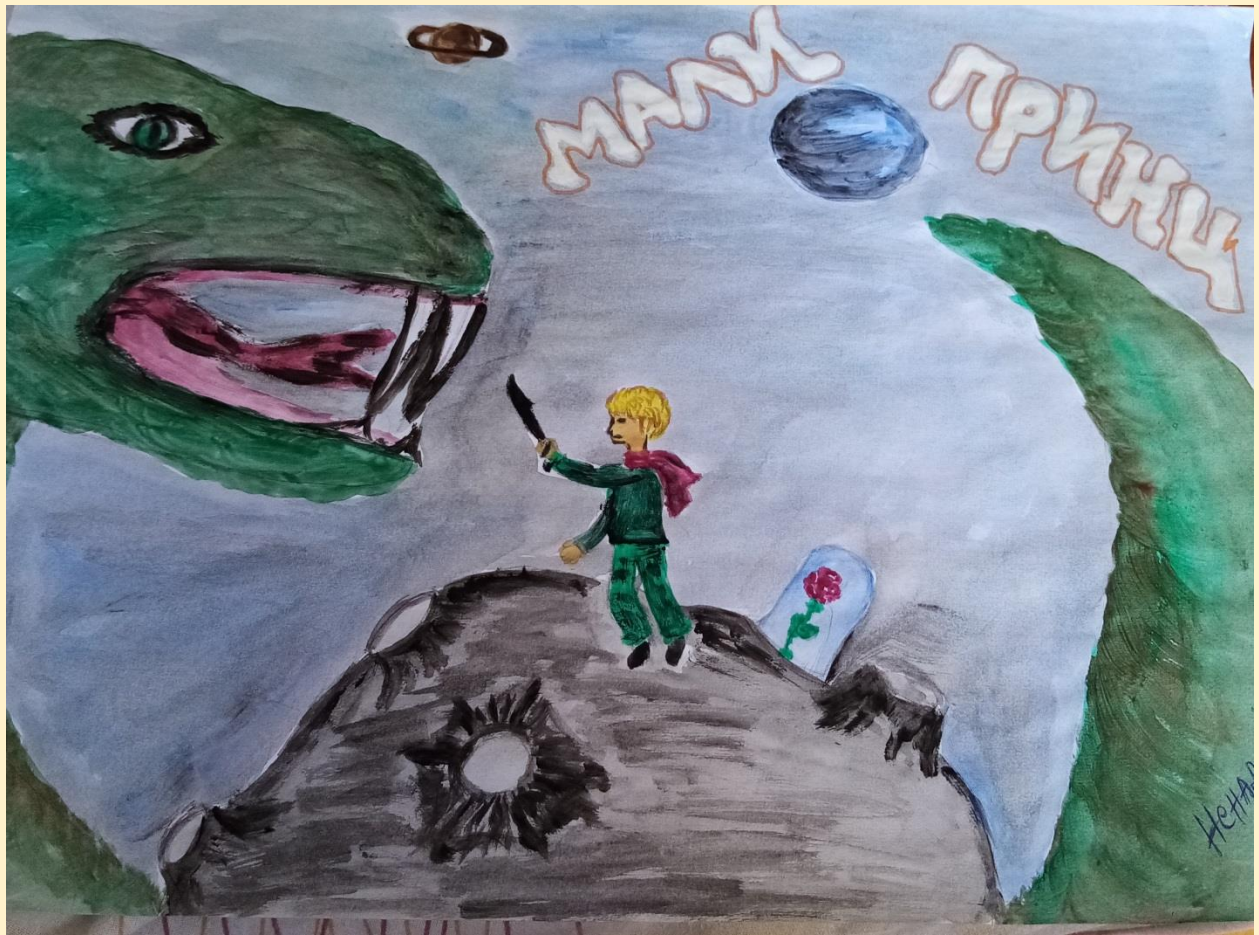
Једног викенда су јавили на вестима да се све школе широм Србије затварају због вируса који влада светом, а стигао је и код нас. Врло је опасан. Доста људи је заражено. Осећао сам се тужно и уплашено. Било ми је жао што се школа тако одједном затворила. Нисам се ни поздравио са наставницима, ни са другарима. Не смем да излазим даље од свог дворишта и да имам контакт са људима. Кренула је настава на даљину. Мени се све некако променило. Много обавеза и рокова. Покушавам све да стигнем. У почетку је било тешко; сада сам се навикао. Мало ме мучи техничко цртање. Тата ми помаже, исправља ме и показује ми. Волео бих да сам у школи и да наставник може све то лепо да ми објасни. Устајем рано да пратим наставу. Пишем оно најбитније. Радим домаћи. Морам стално да пратим поруке због домаћих задатка. Преподне ми брзо прође. Излазим у двориште да забавим своју малу секу. Са њом се играм у песку и возим бицикл, а она свој мали мотор. Мама и тата се баве својим пословима; чини ми се да су забринуте и уплашени, али то покушавају да сакрију. Размишљавам о својим другарима и наставницима – бринем да ли су добро. Чини ми се да је све стало. Шиштање воза и сирена понеког аута ме увек тргне и подсети да град живи. Природа је озеленела и обукла беле кошуље. Вишња у комшијином дворишту се разгранала и цео комшилук мирише на њу. Крупни бели цветови на широким гранама делују задивљујуће. Ливаде се жуте од маслачка као да је неко просуо кофе и кофе жуте боје. Птице цвркућу весело и неуморно. Небом не пролазе авиони, само понеки може да се види – вероватно нам доноси помоћ. Мојом улицом прође тек понеки ауто. Колико ми је раније сметала она бука аутомобила, толико ми сада недостаје. Сви су у својим кућама и двориштима. Нема никога на улици. Само понеки комшија са комшијом преко ограде забринуто прича о овој ситуацији.

Природа се ипак не предаје. Сунце се упорно пробија кроз облаке и обасјава нас, као да зна да само оно може да нам помогне. Као да је чуло да овај вирус могу да убију његови зраци. И тако прође дан. Проверавам да ли је стигао неки нови домаћи. Излазим да чујем аплауз за наше храбре лекаре и сестре. Тапшем и ја. Аплауз одјекује кроз мртву тишину. Све се смирује. Опет чујем птице како певају за мене најлепше песме. Њихов цвркулт одзвања кроз тишину. Увек сам се питао како знају тако лепо певају и цвркућу. Гледам у небо; само понека звезда се види. Спремам се за спавање. Из кревета, кроз прозор, видео сам авион како пролази. Скочио сам као да га први пут видим. Узвикнуо сам: „Тата, авион!“ Од моје вике се и сека пробудила. Пратио сам његов одлазак и његово светло све док се видело и на крају изгубило.

Жељно ишчекујем повратак у школу. Дружење са другарима, да опет безбрижно играмо фудбал... Проћи ће овај вирус и поново ћемо се вратити безбрижном дружењу. Авиони ће поново остављати беле трагове на небу. Можда се природа на нас наљутила. Можда је ово њена опомена. Да је више не љутимо, не загађујемо ни њу ни њене воде... Волео бих да људи после овога буду мање зли и да схвате шта нам значе слобода и здравље. Да се више друже и поштују... Надам се да ће ово све брзо проћи. И проћи ће! Хоће!

Данијел Стевић V/1

Наставница: Силвана Поповић

Ненад Ђокић VII/4

ОВИХ ДАНА

Ових дана Бог је зауставио свет, страшна пандемија је објавила рат планети Земљи, заправо не планети, него људима на планети, јер вирус напада само људе, не и животиње. Да би свет преживео, мора да се брани, сви морамо да будемо у карантину и свима нама живот се изменио. А шта ја радим ових дана?

Ових дана читам „Дневник“ Ане Франк. Она ми је драг пријатељ сада кад ми недостају другови и школа. Дивим се њеној снази, доброты и томе како је лепо знала да запише оно о чему размишља. О многим стварима је размишљала исто као и ја, само што ја не знам своје мисли да пренесем на папир тако као она. Знам да ће Вам бити драго док будете ово читали; захвална сам Вам јер проналазите начин да сваког од нас натерате да чита и заволи књижевност. Људи који уживају у читању у овим данима спасени су од досаде; радују се авантурама и дружењима са јунацима књига. Игрице досаде, инстаграм досади; то је понављање једног те истог, а уз књигу ко зна где ћу још све отићи и са ким ћу се дружити, бити у прошлости и у будућности. Имала сам једну свеску коју сам чувала за нешто посебно. Сада знам да је то посебно – мој дневник. Попуњене су већ три странице. Не описујем догађаје него осећања и правим своје мало лепо дело. Ето, ових дана пишем свој дневник.

Ових дана више него икад волим своју породицу, и знам да ћу их заувек волети. Сада када смо на окупу и дружимо се, видела сам колико се моји родитељи жртвују за мене. Данас су они моји хероји, јер није било лако испуњавати моје жеље... Сада молим Бога да сви останемо здрави и да преживимо ову пандемију. Волела бих да цео свет, свако дете има маму и тату, да предахне некад и има време да ужива у тој чистој љубави.

Ових дана шетам свог пса Ахила. То је мој верни пријатељ, а љубав према животињама је у ствари мој карактер, моја душа. То је жеља да се заштити све што је нејако, да се нахрани све што је гладно и да се казни свако ко ради супротно. То је, ваљда, правда. Ахил је једна добра, гладна душа. Пун је љубави, пуно је и непослушан, па га свакодневно учим како бисмо

могли заједно у слози да живимо. Шетам га два пута дневно, купам, четкам, храним, учим, грлим и изнад свега – волим. Ја волим животиње. Много ми је жао уличних напуштених, несрећних животиња. Колико оне тек захвалности и љубави показују кад их помазиш или им даш храну, толико да ми се срце цепа што свака од њих нема свој дом и неког ко ће да води рачуна о њима. Понекад много, много патим због њихове тужне судбине, али увек урадим највише што могу за њих.

Ових дана већину времена проводим учећи: слушам наставу, бележим, радим домаће задатке. Трудим се да марљиво радим све. Из неколико предмета сам имала четворку, својом кривицом, јер нисам радила како је требало и колико сам могла. То ћу исправити свакако, знам да ће бити прилике, да се грешке исправљају и ја своје хоћу да исправим. Не знам зашто сам и дозволила да се десе. Мало се нисам снашла, а много сам била лења. И зато се сада трудим баш, баш, баш много да све то исправим. Тако ћу и завршити рад.

Некад је добро стати, па макар стали и због пандемије, схватити колико је љубав моћна, појмити да је љубав породица. Иако смо затворени на малом простору, можемо увек да осмислимо леп дан. А у сваком лепом дану можемо да се трудимо да будемо бољи. Молим Бога да пронађем начин да много боља будем, због себе, због породице и света у коме живим.

Анастасија Дујаковић V/3

Наставница: Силвана Поповић

ОВИХ ДАНА

Стигло је пролеће у мој крај. Најлепши господар неба је сунце. Његови топли зраци нежно милују природу која се тек пробудила. Подсећа ме на сликара који својим бојама оживљава све што дотакне.

Нестало је сивила зиме у шаренилу пролећних боја. Али, цаба нам сва лепота пролећа када је не можемо искористити. Тренутно је таква ситуација да не идемо у школу, не дружимо се, водимо један потпуно другачији живот, боримо се против невидљивог непријатеља, вируса, који је задесио цео свет. Шта бих рекао, а да буде другачије од свих мојих другара? Много сам тужан, недостају ми другари, браћа, сестре, играње у парку, тренинзи кошарке, највише мој фолклор, турнеје на које је требало да идемо, све ми недостаје. Ове године ме чека упис у средњу школу, растанак са мојим другарима, екскурзија... баш ми је жао. Искрено, мислим да ћемо успети отићи на малу матуру и екскурзију. Желим да се ово што пре заврши. Време проводим тако што после школских обавеза помажем тати у сређивању ауто-сервиса. Крчили смо, мада сам ту мало помогао; мој посао је био да офарбам зидове бојом. Није ми тешко јер волим да радим. У међувремену, пошто имам двориште, затворим капију и заједно са братом играм кошарку. Нигде не идемо, нико нам не долази, пазимо на све. Мама само иде за нама, дезинфикује, брише, јер морамо сви да се чувамо. Брату је био рођендан, нико нам није дошао, сестри од тетке исто тако, нисмо могли отићи... грозно је. Молимо се да што пре прође све ово, па да уживамо у природним лепотама. Све нам то мења ток живота, који пролази у непрестаном ишчекивању. Чекамо то неко „право време“ да прође овај карантин.

Нажалост, многи људи не пазе, шетају парковима, имају контакт са другима и питам се: какви смо ми то људи?!

Лепо време нам тек долази. Имаћемо времена да надокнадимо све што смо пропустили. Најбитније је да сви останемо здрави. Кажу: „Није важно како паднеш, него како устанеш“. Живот је то, суров, пун успона и падова, али ми морамо бити храбри, сложни, да помажемо једни другима, јер снага и борба су најјаче оружје. Брзо ће све опет бити као што је било, уживаћемо у пролећу, верујте!

Никола Томашевић VIII/2

Наставница: Силвана Поповић

Јана Јекић VI/5

КАО У НЕКОМ ЧУДНОМ СНУ

Група „Бијело дугме“ има једну песму чији је наслов „Сањао сам ноћас да те немам“. Управо тако ми изгледа читава ова ситуација и све што ми се догађа ових дана. Не идем у школу, не излазим, мама и тата не раде, не тренирам и немам утакмице, не виђам рођаке и другаре! Неко би рекао да се жалим, али – стварно је тако. Не бих рекао само чудан, већ помало и ружан сан. Шта се ово догађа? Већ дуго траје да би био само сан.

Дешавало ми се да сањам разне ствари. Лепе и ружне. После ружних сам био срећан што су то били само снови, а после лепих сам желео да наставим да сањам. Сада сам негде на пола пута. Не идем у школу! Ура! Нема рукомета! Ијао! Ко каже да нема школе? Школа је ту. Пратим наставу преко телевизије, дописујем се са наставницима и шаљем домаће задатке преко компјутера. После оног „ура“ због прекида наставе, сада бих у школу. Недостаје ми права настава и моји наставници. Да ли ја ово сањам да ми недостају наставници? Не сањам, стварно ми недостају. А тек колико ми недостаје мој разред, то је за причу. Сви су ми пред очима: Цвеле, Сара, Мрки, Дана, Стефи... Сви.

Рукомет је посебна прича. Тренирали, спремали се и кад је требало да почне првенство – забрана. И са тренером комуницирамо преко видео порука. Добијамо инструкције како да тренирамо код куће. Брат и ја тренирамо и трчимо у нашем сокачету, па му шаљемо снимке. Без везе.

Оги је баш бесан због рукомета. Данас је сликао свој дрес, лопту и патике као мртву природу и то послао разредној за час ликовног. Ја га тешим и кажем да ће проћи све ово. А ово је – шта? Да ли је ово неки чудан сан или

нас је нешто натерало на све ово? Ја мислим да је ово сан, на моменте чудан, а да ћу бити срећан кад се пробудим као после оних ружних снова. Видимо се после тога.

Лука Петровић VII/2

Наставница: Силвана Поповић

КАО У НЕКОМ ЧУДНОМ СНУ

До сада сам сањао све и свашта. Да летим, падам, освајам трофеје, бежим од разних немани које ме јуре, да ме саплићу баш у тренутку када треба да дам гол, да кинем баш кад је она мала плава из шестог хтела да ме пољуби. Било је момената када сам био срећан што сам се будио и што је био само сан, а и да сам желео да наставим са сном. Ово сада ми делује баш као неки чудан сан и ево како то изгледа.

Спавам. Буди ме мама. Уместо уобичајеног: „Пожурите са облачењем да не закасните у школу!“ и: „Доручак и ужина су у фрижидеру, немојте да заборавите!“ чујем: „Тата и ја вас чекамо. Доручак је постављен!“ Шта се ово догађа? Зар они не треба да иду на посао? Колико је сати? Питања само навиру. Не идем у школу! Ура! Имам часове на телевизији!? Дописујем се са наставницима и шаљем домаће задатке преко татине електронске поште!? Шта је, бре, ово? Не идем на тренинге и нећу моћи да се реванширам Уркету и Тодору за пораз у прошлој полусезони. А спремни смо били као запете пушке за ту утакмицу! Ја посебно. Данас сам, разочаран, за час ликовног на тему „Мртва природа“ на лист блока ставио свој дрес, лопту и патике, фотографисао и послао разредној. Да ли је могуће да не могу да тренирам и играм утакмице?!

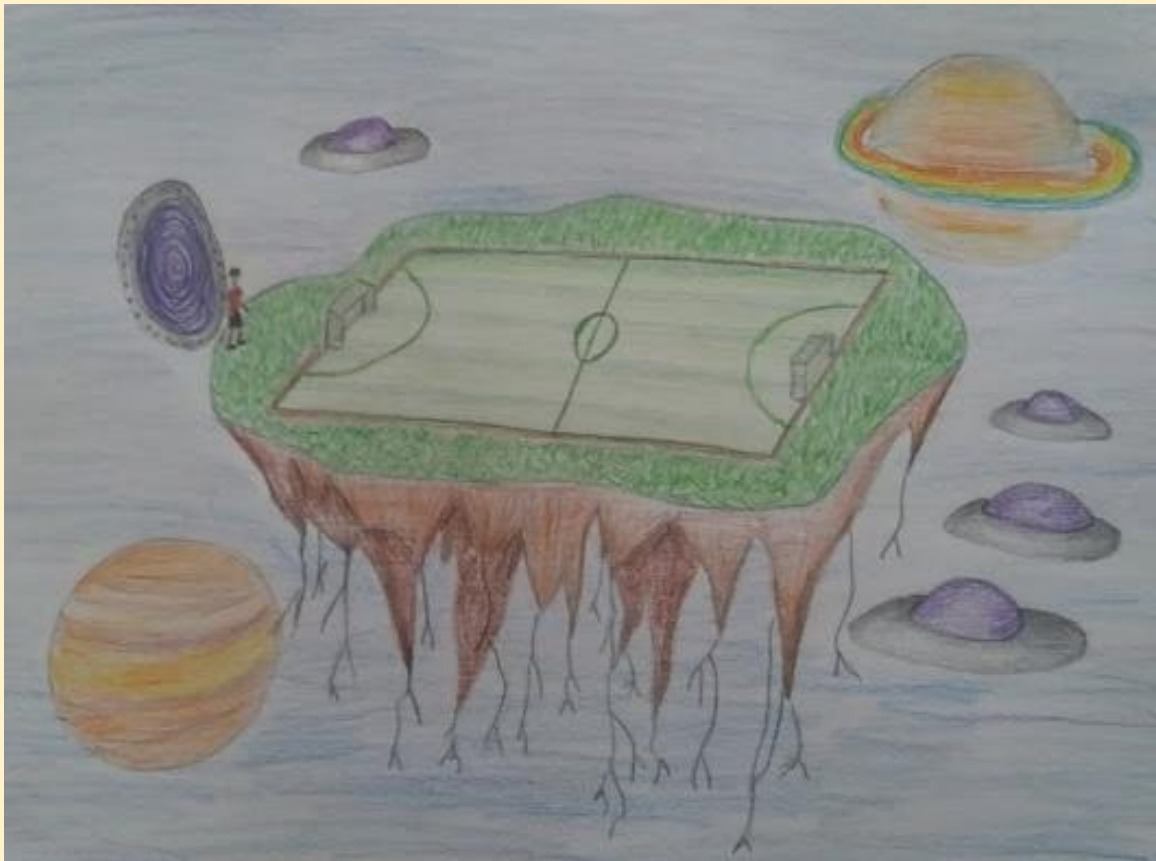
Ово није сан. Ово је кошмар. Тренер нам шаље видео поруке са вежбама које треба да радимо сваки дан у кући. Лука и ја користимо ту привилегију што имамо двориште и сокак, па тренинге обогатимо и трчањем. Тата не ради и тек повремено оде до фирме. Мама је због затварања пијаци затворила своју радњу, тако да смо сви код куће. То ми се једино свиђа, али

само донекле. Не свиђа ми се део у коме тата види све, ама баш све домаће задатке из школе. Права ноћна мора, зар не? Почиње да ми недостаје школа, наставници, па чак и они које мање волим. Онда можете да замислите какав је ово сан. Стварно ми недостају другари из школе, мој разред, гађање гумицама, гуркања, задиркивања, фудбал на часу физичког, а посебно ми недостаје она мала плава из шестог.

Сад ми ви реците: какав је ово сан? Зашто смо у њему сви у кући и не излазимо напоље? Мени је јако чудан. Али, као и код свих снова до сада, лепе ствари ћу запамтити, а ружне заборавити. Само она мала плава... недостаје ми баш.

Огњен Петровић VII/2

Наставница: Силвана Поповић

Василије Васић VI/5

КАО У НЕКОМ ЧУДНОМ СНУ

Снови су чудо. У једном тренутку смо у свом кревету, а у следећем се налазимо у свету маште. Снови изражавају наша размишљања и бег од стварности. На неки начин нам помажу да боље упознамо себе док истражујемо своја размишљања затворених очију. Снови могу да изразе и наша унутрашња осећања. Откад је вирус населио и Србију, ништа се не доживљава као стварно. Слично апокалипси.

Последње чега се сећам пре ове ситуације је било моје замишљено лице на часу српског језика док покушавам да се концентришем на лекцију размишљајући о вирусу који убија свет. Стотине преминулих због вируса који се из Кине брзином светлости размножио свуда. Часови су завршени, а ја излазим из школе и упућујем се уобичајено брзим кораком ка станици. Код кући сам и осећам се сигурније него икада... Од тада, чинило ми се као да телевизор ради вечно док председник државе, доктори и остали причају о вирусу који се доселио и у Србију. Социјалне мреже нису ништа другачије с тим што је једина разлика што на њима можемо директно да пратимо панику и забринутост људи. Ходам уз степенице и осећам као да ми се срце попело у главу и тамо куца.

Легла сам да спавам. Чини ми се да је сваке наредне ноћи мој сан све гори и гори; дању изгледам уморно и исцрпљено. Овог пута је било другачије. Отварам очи споро, моје беоњаче црвене се од неиспаваности. Ходам тромо, као да ходању нема краја. Улица је пушта, а небо сиво, пут је сув и прашњав. Сви су у кућама, а ја сам једина напољу. Док ми се очи шире све више због збуњености људи, из кућа ме гледају право у очи као да ме

осуђују што сам једино ја напољу. Дословно, као да сам бескућница. Ходам напред, али одједном више нема ни људи ни кућа. Само пут и ја, а путу нема краја. Пробудила сам се збуњена. Иако је било дванаест сати, дакле подне, када сам напустила свет чудеса, осећала сам се исцрпљено.

Снови су вероватно последња ствар о којој било ко размишља тренутно, али с обзиром да смо сви сада заглављени у кућама, било би добро да сви покушамо барем мало да се посветимо себи и свом духу. И, наравно, да не заборавимо да перемо руке.

Симонида Савић VII/2

Наставница: Силвана Поповић

ШАРЕНЕ СТРАНЕ

КРВ ЖИВОТ ЗНАЧИ

Данас буди први,
дај бар мало крви!

Теби мало, неком много значи,
продужи му живот,
бићеш много јачи!

Та црвена течност
тече нам кроз вене,
даћу теби мало,
бићеш део мене!

Свако ко је хуман,
он ће да разуме,
помозите неком,
то баш свако уме!

Драгоцену течност
свима много значи.

Кад има крви,
сви смо много јачи!

Данас буди први,
дај бар мало крви!

Нина Поповић VII/4

Наставница: Сања Башовић

ЦВРЧАК

Цврчак цврчи у високој трави,
а поред њега пролазе мрави.

Мрав рече: „Овде има сврака“,
а на цврчка полетеће свака.

Цврчак игнорише и настави да цврчи,
а мрав се окрете и настави да се мучи.

Цврчак не знаде шта је урадио,
јер мрављих речи се гадио.

Убрзо цврчку дође крај:
дошло је време да оде у рај.

Никола Бачани VIII/1

Наставница: Сања Башовић

Лазар Кијачић I/6

СРЕЋА

Срећа је једна појава чудна.
Стално нас вреба и увек је будна.
Чека згодну прилику, славља;
тада нам осмех на лице ставља.

Не воли сузе, тугу, ни сету!
Она воли мир у целом свету.

Зато кад видимо да је неко тужан,
Кад доживи неки тренутак ружан,
Загрли га, осмехни се и руку пружи,
срећа ће с њим опет да се дружи!

Лепо је кад ти се срећа у срце усели,
Али је још лепша кад се с неким подели!

Маша Савић VIII/1

Наставница: Сања Башовић

ВИНОГРАДАР

Кад у фебруару деда у виноград крене,
Мисли на јесен и плодове њене.

Он реже лозу,
На виноград пази,
А у мислима још тада
Зрело грожђе мази.

У небо гледа и Богу се моли
Да без града прођу летњи дани многи.

А онда у јесен понос га обузме
Кад зрело грожђе у руке своје узме.

Слатко грожђе даће много доброг вина.
Бити виноградар права је милина.

Вукан Лазаревић III/1

Учитељица: Драгана Богдановић

ИЗ УГЛА ОДРАСЛИХ

ШТА СМО НАУЧИЛИ ОД КАРАНТИНА

Дошли смо до краја ове помало чудне школске године. Никоме није било једноставно да одговори на све захтеве који су били пред нама.

Пандемија коронавируса направила је пометњу широм света. Школе се изненада затварају како би се зауставило ширење заразе. Наш последњи радни дан био је петак, 13. март 2020. Са својим ђацима првацима завршавала сам радну недељу у поподневној смени и не слутећи да је то наш последњи дан у учионици ове школске године. Своју катедру остављам у радном стању. Своје и ђачке књиге не пакујем у ормар. Зашто бих, у понедељак долазимо у преподневну смену. Последњег дана викенда уводи се ванредно стање, карантин. Шта смо научили од карантина? Свако своју лекцију, несумњиво. Приоритети су се преко ноћи променили. Околности су диктирале и пред нас постављале нове задатке. Настава на даљину је банула у наше животе. Часови се реализују путем ТВ екрана – нова реалност свих нас. Улогу наставника делимично преузимају родитељи или неко од старијих укућана. Ми наставници заузимамо место испред неког екрана. Место које је статично и непокретно. Нама, људима из учионице, неудобно. Екран постаје мој радни простор. Школа и дружење више нису исти. Деца се образују преко интернета и телевизије. Знање се ипак преноси, домаћи задаци се нижу. Настава на даљину је испунила своју сврху. Сигурна сам да нас ђаци не памте само по знању које преносимо него и по начину на који смо их учили да победе неке своје страхове, превазиђу тугу и одговоре на изазове.

Немам никакво искуство са новонасталом ситуацијом. У овим карантинским данима живи се онако како се мора. Недостаје ми подигнута

рука са два прста која стрпљиво или нестрпљиво чека да јој се обратим, поглед у коме читам потврдан одговор ђака.

Али ипак, како год било, драги моји ђаци, порука је иста: треба учити, не треба не учити. Вежбајте на отвореном, читајте на отвореном, остајте ми здрави и весели!

Ксенија Матић, учитељица

ДА ЛИ НАМ ЈЕ ВАНРЕДНО СТАЊЕ ОТВОРИЛО ОЧИ

Кад сат зазвони у 7:40, зна се да у нашој кући почиње још један радни дан. Ђак првак устаје први. Облачи се, умива, пере зубе, узима књиге и смешта све то наред дневне собе. Испред телевизора. Током ова два и по месеца телевизор није више извор информација, место око ког се окупљамо кад гледамо забавне емисије и породичне серије, већ својеврсна виртуелна учионица заузета сваки дан до 15 часова. Тада је крај последњег часа за нас, али далеко од тога да је то крај радног дана. Поподне је резервисано за израду домаћих задатака, а по завршетку часова на телефон само пристижу обавештења о дневним обавезама. Чини ми се, брзином светлости.

Средином марта већина нас је први пут чула за Едмодо, Гугл учионицу и Зум. Ђачку радост због „престанка школе“ заменио је шок након што су схватили да ће наставити са радом, да морају да прате наставу и да редовно решавају задатке. Све им се чинило много теже и компликованије него кад иду у школу.

Шокирали су се и родитељи, јер су многи први пут заиста спознали колико обавеза имају деца. Разговоре о летовању, зимовању, тренинзима, школама страних језика заменило је расправљање о задацима из физике, информатике, математике, енглеског, лекцијама из историје, биологије и географије. Одједном се испоставило да све те мале главице, које одрасли посматрају са висине, могу брже да реше математички проблем, да схвате формулу из физике или да напишу код из информатике него просечан родитељ. Док мама узме калкулатор да провери решење, дете је већ извело рачун и то само уз помоћ оловке и гумице.

Прве две недеље од проглашења ванредног стања у породицама са више ђака владао је хаос. Гледање наставе, израда домаћих и рад од куће изгледали су као немогућа мисија и црпили су сваки атом снаге из родитеља. Ипак, нама који смо имали привилегију да радимо од куће овај период је отворио очи.

Схватили смо колики је значај наставника, њихових предавања и интеракције са ученицима. Али, пре свега смо имали прилику да у потпуности спознамо капацитете наше деце, њихове навике, склоности и таленте. Увидели смо и колике су заиста њихове обавезе. Надам се да су многи родитељи коначно схватили да тинејџере не би требало затрпавати гомилом ваннаставних активности како би им време било испуњеније. Око много тога можемо и ми да им помогнемо, па макар само седели поред њих и подстицали их да ураде домаћи. Сваки минут проведен у раду са њима је вреднији од било ког приватног часа, а изгубљено време тешко је надокнадити.

Крај ове школске године већина родитеља, али и деце, дочекује са великим олакшањем. Али, била је то велика животна лекција. Можда и већа за родитеље него за децу.

Јелена Попадић,

мама Данила, Данке и Миле

РЕЧ УРЕДНИКА

Почело је некако овако...

... а завршава се овим зборником. Ваљда зато што смо желели да од заборава сачувамо што више песама, састава и ликовних радова наших ученика, да наши талентовани ствараоци виде како је лепо кад се њихово уметничко дело нађе на страницама књиге. Виртуелне, истина, али управо због тога

доступније многим, далеко изван оквира наше школе, насеља, града, државе, континента... Сад нам је само небо граница! ☺

Истински сам уживала прикупљајући радове ученика. Обрадовала сам се и томе што су се мом позиву одазвали и неки одрасли, мада их није много. Нисам дизајнер нити технички уредник, па овај зборник вероватно није богзна шта у визуелном смислу, али то му и није намена нити сврха – намењен је онима који с уживањем читају (и гледају) дечје радове, онима који ће се обрадовати што своје име и дело виде у садржају књиге, али и онима који се још нису усудили да своје писане или ликовне радове поделе с јавношћу. Можда овај зборник буде охрабрење за њих, па се догодине – а волела бих да састављање е-књиге на крају сваке школске године постане лепа традиција наше школе – осмеле да пошаљу нешто, написано или насликано, што би желели да поделе са другима.

Унапред се радујем томе.

Сања Благојевић-Бошковић,

школска библиотекарка

Анастасија Пејић VI/5

ЛИТЕРАРНИ РАДОВИ

Ксенија Секулић, <i>Будимо људи</i>	5
Ксенија Секулић, <i>Молитва за мир</i>	6
Ксенија Секулић, <i>Крст и сат</i>	7
Бојана Лазаревић, <i>Школа је као кућа</i>	9
Бојана Лазаревић, <i>Мање и веће</i>	10
Бојана Лазаревић, <i>Родитељи</i>	11
Дуња Видановић, <i>Јесен</i>	13
Дуња Видановић, <i>Мамина љубав</i>	14
Дуња Видановић, <i>Волим школу</i>	15
Вукан Лазаревић, <i>Риболовац</i>	17
Вукан Лазаревић, <i>Здрава храна</i>	18
Вукан Лазаревић, <i>Заувек дете</i>	19
Јана Недељковић, <i>Вилинска песма</i>	21
Јана Недељковић, <i>Моја сестра</i>	22
Јана Недељковић, <i>Моје двориште</i>	23
Александар Ранисављевић, <i>Мали Влатко</i>	25
Александар Ранисављевић, <i>Гледам те</i>	26
Александар Ранисављевић, <i>Патуљци</i>	27
Ива Видовић, <i>Пријатељство</i>	29
Ива Видовић, <i>Птице мале</i>	30
Ива Видовић, <i>Врба</i>	31
Ана Болић, <i>Јесен</i>	33
Ана Болић, <i>Моја школа</i>	34
Ана Болић, <i>Другарство</i>	35
Нина Поповић, <i>Пубертет</i>	37
Нина Поповић, <i>Чуј, свете!</i>	39
Нина Поповић, <i>Јесен</i>	41
Наталија Аничкић, <i>И ја знам ко је био патријарх Павле</i>	44
Вукан Лазаревић, <i>И ја знам ко је био патријарх Павле</i>	45
Петра Остојић, <i>И ја знам ко је био патријарх Павле</i>	46
Теодора Томић, <i>И ја знам ко је био патријарх Павле</i>	48
Ања Таџић, <i>Марко Краљевић на прослави мог рођендана</i>	51
Теодора Миџић, <i>Марко Краљевић на прослави мог рођендана</i>	54
Нина Поповић, <i>Марко Краљевић на прослави мог рођендана</i>	57
Исидора Симић, <i>Марко Краљевић на прослави мог рођендана</i>	59
Нина Поповић, <i>Преписка поп Ђуре и поп Спуре на Инстаграму</i>	61
Никола Рађеновић, <i>Моја породица – моја слобода</i>	65

Сара Николић, <i>Моја породица – моја слобода</i>	66
Невена Вучетић, <i>Моја породица – моја слобода</i>	69
Софија Букумирић, <i>Моја породица – моја слобода</i>	70
Павле Судимац, <i>Моја породица – моја слобода</i>	72
Нина Болић, <i>Моја породица – моја слобода</i>	73
Нађа Узелац, <i>Моја породица – моја слобода</i>	75
Ана Болић, <i>Моја породица – моја слобода</i>	77
Богдан Стошић, <i>Моја породица – моја слобода</i>	80
Ира Терзић, <i>Моја породица – моја слобода</i>	81
Михајло Поповић, <i>Моја породица – моја слобода</i>	84
Вук Трајковски, <i>Моја породица – моја слобода</i>	86
Ања Бојовић, <i>Моја породица – моја слобода</i>	88
Сара Арсић, <i>Моја породица – моја слобода</i>	91
Анастасија Пејић, <i>Моја породица – моја слобода</i>	93
Теодора Денчић, <i>Моја породица – моја слобода</i>	96
Валентина Пауновић, <i>Моја породица – моја слобода</i>	98
Кристина Тешић, <i>Моја породица – моја слобода</i>	101
Тамара Милошевић, <i>Размишљаам</i>	104
Теодора Јоцић, <i>Размишљаам</i>	106
Страхиња Петковић, <i>Размишљаам</i>	109
Елена Радовановић, <i>Размишљаам</i>	111
Ања Бојовић, <i>Размишљаам</i>	114
Јован Бера, <i>Размишљаам</i>	116
Ана Микић, <i>Ових дана</i>	118
Александар Ранисављевић, <i>Ових дана</i>	120
Уна Симић, <i>Ових дана</i>	123
Данијел Стевић, <i>Ових дана</i>	125
Анастасија Дујаковић, <i>Ових дана</i>	128
Никола Томашевић, <i>Ових дана</i>	130
Лука Петровић, <i>Као у неком чудном сну</i>	133
Огњен Петровић, <i>Као у неком чудном сну</i>	135
Симонида Савић, <i>Као у неком чудном сну</i>	138
Нина Поповић, <i>Крв живот значи</i>	141
Никола Бачани, <i>Цврчак</i>	143
Маша Савић, <i>Срећа</i>	145
Вукан Лазаревић, <i>Виноградар</i>	146
Ксенија Матић, <i>Шта смо научили од карантина</i>	148
Јелена Попадић, <i>Да ли нам је ванредно стање отворило очи</i>	150
Сања Благојевић-Бошковић, <i>Реч приређивача</i>	152

ЛИКОВНИ РАДОВИ

Стефан Тупајић, <i>Пролеће</i>	8
Теодора Божић, <i>Коњи</i>	12
Анита Спасојевић, <i>Девојчица с мачком</i>	16
Дуња Видановић, <i>Принцеза</i>	20
Андријана Лазић, <i>Наша планета</i>	24
Петар Видановић, <i>У шуми</i>	28
Елена Декић, <i>Лептир</i>	32
Наталија Јеремиић, <i>Лептир</i>	36
Андрија Марковић, <i>Лептири</i>	42
Мила Недељковић, <i>Залазак сунца</i>	49
Елена Драгаш, <i>Лице</i>	63
Невена Вучетић, <i>Тинејџерка</i>	68
Андреа Јоцић, <i>Балерина</i>	71
Виктор Васић, <i>Једнорог</i>	74
Ива Милојевић, <i>Кровови</i>	79
Јована Шарац, <i>Дневник Ане Франк / плакат за филм</i>	83
Ана Јелић, <i>У зеленилу</i>	87
Лазар Радаковић, <i>Чардак ни на небу ни на земљи</i>	90
Ива Димитријевић, <i>Деца Србије Кини: Хвала вам за ваше велико срце</i>	95
Ана Ступар, <i>Лептир и цвет</i>	100
Лола Николић, <i>Руке</i>	108
Огњен Стојновић, <i>Замак</i>	113
Андријана Лазић, <i>Мотив с мора</i>	122
Ненад Ђокић, <i>Мали Принц</i>	127
Јана Јекић, <i>У Земљи чуда</i>	132
Василије Васић, <i>Свемирски фудбал</i>	137
Лазар Кијачић, <i>Трешња у цвету</i>	144
Анастасија Пејић, <i>У свемиру</i>	154